

Пастка для синьоморда, або Таємне Товариство Брехунів

Леся Воронина

Леся Воронина

ПАСТКА ДЛЯ СИНЬОМОРДА, АБО ТАЄМНЕ ТОВАРИСТВО БРЕХУНІВ

Повість

Розділ 1

Зустріч зі старими знайомими

Щоразу, коли я приїжджаю в гості до бабусі Солі, зі мною трапляються неймовірні пригоди. Я вже так до цього звик, що просто не можу уявити свого життя без екстриму. Кажуть, що іноді навіть можна захворіти на таку хворобу — пригодоманію. Це коли ти весь час намагаєшся вскочити у якусь страшенну халепу, а тоді мусиш рятувати власне життя.

Мені ж довелося визволяти зі смертельної небезпеки не лише себе й своїх рідних, а й усе людство. І не треба так скептично усміхатися й крутити пальцем біля скроні — я, Клим Джура, не божевільний і не закінчений брехун. Шкода, що вас не було зі мною під час моєї останньої пригоди... А все почалося приблизно рік тому, коли я довідався про існування ТТБ — Таємного Товариства Боягузів, і став учасником фантастичних, а часом і смертельно небезпечних подій.

Ви не повірите, але найбільше мене здивувало не те, що світ ось-ось мали захопити хижі прибульці з космосу — синьоморди, які заразили більшість мешканців Землі вірусом страху. Мене вразило те, що моя рідна бабуся Соля, яку я знав від народження, як тиху пенсіонерку, котра вирощувала квіточки, варила борщі й пекла найсмачніші у світі пиріжки з м'ясом, виявилася геніальною вченою-винахідницею.

Так-так, вона спокійнісінько мандрувала у часі й просторі, адже ще замолоду винайшла універсальний часоліт, завдяки якому могла вберегти нашу планету від найбільших неприємностей.

Та й мої батьки, на перший погляд, звичайні археологи, що їздили по світах, розкопуючи різні старожитні руїни, вже не перший рік виконували небезпечні завдання. Як секретні агенти ТТБ, вони були готові в будь-яку хвилину вирушити на пошуки найпідступніших злочинців і знешкодити їх.

...Із глибокої задуми мене вирвав лагідний голос бабусі, яка вийшла на ґанок свого сільського будиночка й покликала мене обідати:

— Климе, онучку, ти знову дрімаєш у гамаку на сонці! Скільки разів я попереджала тебе, дитино, що ультрафіолет шкідливий для незахищеної шкіри. Ти ж пам'ятаєш, останнього разу, коли довелося переслідувати отих бузувірів із сонячними бластерами, ти так попівся, що місяць не міг вийти на вулицю...

— Не хвилюйся, ти ж мені дала свій чудодійний і, до речі, неймовірно смердючий

засіб від опіків. І я так ним намастився, що тепер мені не страшно не лише сонячне проміння, а й комарі. Усі комахи гинуть, щойно наблизяться до мене ближче, ніж на метр...

— Ну гаразд, годі знущатися з моїх наукових дослідів, — образилася моя завжди спокійна бабуся. — Корінь цієї рослини я знайшла у Канаді, високо в Скелястих горах, на березі священного озера індіанського племені крі. Колись я тобі розповім про ту свою подорож... — бабуся загадково усміхнулася і, заходячи в будинок, додала вже зовсім по-буденному. — А тепер мерщій мий руки — і за стіл! А то борщ і пиріжки вихолонуть.

— Зараз, бабуся, — я спробував підвестися зі зручного гамака, натягнутого між двома старими дуплавими яблунями, — аж тут почув дивний звук, що нагадав мені про події минулорічної давнини.

Щось важке й мокре ляпнуло на бабусин квітник, і в мене мурашки побігли по спині. Я рвучко повернувся, так що мало не випав із хисткого гамака, й побачив те, що змусило мене забути і про сонце, і про обіцяні пиріжки. Посеред розкішної клумби сиділа величезна блакитна жаба з синьою мордякою і нахабно шкірилася, дивлячись на те, як я безпорадно борсаюся в гамаку. В руках огидне банькاته створіння тримало добре мені відомий предмет — пінобластер, що вмить міг перетворити будь-яку живу істоту на липкий кокон.

Розділ 2

Іноді й звичайна муха може стати у пригоді

Якщо ви вирішили, що я злякався звичайнісінької жабки-скрекотушки, яка кумкає десь на березі ставка чи в болоті, то глибоко помилилися. Переді мною стояв огидний блакитний покруч, завбільшки з дорослого дядька. Свого часу я добре роздивився цих синьопиких потвор, що віддалено нагадували наших земних жаб: велика ротяка з довжелезним язиком, тоненькі кінцівки, що закінчувалися пазурястими лапами з перетинками між довгими пальцями, і велике кругле пузо, яке ці космічні хижаки полюбляють набивати нашими земними комахами.

Власне, через мух, метеликів, комарів та інших кузьок синьоморди й хотіли захопити Землю. Річ у тім, що найбільшими ласощами для цих космічних лиходіїв є земні комахи — заради них синьоморди готові були перетворити все людство на своїх слухняних підданців. Проквітнувши бодай одну муху чи гедзя, ці агресивні істоти впадали в гіпнотичний транс. І саме цією слабкістю непереможних чужопланетян скористалися члени ТТБ. Адже, поринувши у солодкий сон, синьоморди вибовкували всі свої секретні плани.

Як виявилося, саме я, єдина людина у Всесвіті, розумів мову синьомордів і міг попередити своїх товаришів із Таємного Товариства Боягузів про підступні наміри космічних загарбників. На щастя, бабуся Соля створила протиотруту, яка знешкодила страшний вірус страху, яким синьоморди заразили майже всіх землян. Здавалося, ми назавжди позбулися непроханих гостей із космосу — але, як виявилося, наша радість була передчасною...

"Треба діяти швидко й несподівано, — подумав я, намагаючись вистрибнути з гамака. — Головне, щоб ця огидна синьопика жаба не захопила бабусю!"

Чорт забирай, я геть забув, що синьоморди вміють читати думки будь-якої живої істоти, тож пузата потвора, що стояла навпроти мене з пінобластером, голосно зареготала й поклала перетинчасту лапу на спусковий гачок. Та що це? Раптом гігантська синя жаба високо підстрибнула вгору, висолопила довжелезного язика й на льоту вхопила велику муху, що саме кружляла над бабусиним квітником. Щойно синьоморд проковтнув комаху, його банькаті очі заплющилися, він безсило осів на землю й заснув.

— Ну, Климчику, чого ж ти забарився? — бабуся визирнула з будинку, вмить зорієнтувалася в ситуації й кинулася мені на допомогу.

— Треба його зв'язати, — сказав я, врешті звільнившись із гамака й стаючи на рівні ноги.

— Ти поглянь, а я вже думала, що ми спекалися цих непроханих гостей, — примовляла бабуся, роздивляючись синьоморда, що плямавав уві сні губами й облизувався — мабуть, йому снилося, як він пожирає все нових і нових комах. — Онучку, ану допоможи мені відв'язати від дерева гамак, він нам стане у пригоді.

За якусь хвилину ми так щільно замотали сонного синьоморда в цупку сітку гамака, що він і лапою не міг повернути.

Розділ 3

Не така страшна жаба, як її малюють

Я вже збирався замаскувати велетенську блакитну жабу свіжоскошеною травою й сухими гілками, та бабуся зупинила мене:

— Зачекай, спершу я хочу дізнатися, про що думає цей пузатий мухоїд.

Пильно дивлячись на потвору, що хропла на нашому квітнику, я зосередився — і раптом у мене в голові залунав противнучий, схожий на скрегіт залізних коліс, голос:

— Муха! Що може бути смачніше й поживніше?! Ось заради чого нас, найдосвідченіших воїнів, вирядили на цю небезпечну планету! Ми витратили рік часу й подолали три галактики, щоб потрапити до місця призначення! Адже наш перший бойовий десант повернувся скаліченим і вкритим ганьбою — горді синьоморди, які досі не знали жалошів до жодної живої істоти у Всесвіті, перетворилися на пришелепкуватих слабаків. Вони весь час лізли обійматися, садили квіточки, насіння яких привезли із собою, й навідруб відмовилися воювати! Тьху! Ну, нічого, головне знешкодити Соломію — це вона винайшла антижаб, і не буде їй прощення!!!

Тут думки синьоморда почали плутатися, він лише повторював подумки одне слово:

— Муха! Муха! Муха! Десять... сто... тисяча... мільйон чудових смачнющих мух!!! А ще комарі, метелики, гедзі та бабки! Такого розмаїття делікатесів немає в жодній галактиці! Ця хирлява планетка — скарб для нашої синьомордівської цивілізації! Адже головна мета кожної високорозвиненої істоти — жерти досхочу! Кожне пузо має бути набитим! Гризь! Кусь! Гам! Плям!

Я переповів бабусі те, що прочитав у плутаних думках космічного прибульця, і вона

скрушно похитала головою:

— Отже, моя наука не пішла їм на користь. Синьоморди виявилися хитрішими, ніж я гадала. А може, наші мухи їх так ваблять, що вони нехтують небезпекою і готові знову захопити Землю... Ну що ж, не можна гаяти часу, ситуація дуже серйозна, і сама я з нашими непроханими гостями не впораюся. Тобі, онучку, час збиратися в дорогу.

— А що робити з цим любителем мух?

— Залишимо його тут, він ще з добру годину спатиме, а нам треба хутко зв'язатися зі штабом ТТБ! — бабуся задріботіла до хати, а я, йдучи за нею слідом, раптом помітив, яка вона маленька й беззахисна. Мені чи не вперше стало так їй шкода, що я забув і про те, що Соломія Джура, перенісшись у минуле, вмить може помолодшати й перетворитися на владного й рішучого командира секретного загону для боротьби з космічними терористами будь-яких гатунків.

— Добре, що нашого синьоморда не бачили сусіди, — по-діловому сказала бабуся, спускаючись до підвалу свого непоказного будиночка.

Ця невеличка хатина-мазанка цілком могла стати експонатом музею народної архітектури. Та коли б допитливий відвідувач зазирнув до приміщення, де ми тепер перебували, то, напевно, не втримався від здивованого зойку — на стінах тьмяно світилися величезні монітори, окреме місце займали пульти управління й зв'язку з членами ТТБ. Бабуся Соля приклала вказівний палець до одного з пультів, і на екрані спалахнула карта зоряного неба.

— Гаразд, зараз я подивлюся, звідки цей синьомордик узявся... Ой, лишенько, варто було на годинку відволіктися, щоб зварити абрикосове варення, як ці бузувіри увійшли в нашу стратосферу! Оцей, що так необачно проковтнув муху і відключився, певно, їхній розвідник. І, гадаю, їх сюди незабаром прибуде чимало... — бабуся скрушно похитала головою, а тоді зосередилася, скинула з голови квітчасту хустку, яку завжди носила, пораючись по господарству, й умить перевтілилася.

Тепер за пультом надсучасного комп'ютера сиділа Соломія Джура — видатна винахідниця, президент Таємного Товариства Боягузів, готова вже вкотре рятувати Землю від катастрофи. І часом у мене просто язик не повертався називати цю владну жінку з рішучим виразом обличчя бабусею. Вона також, ніби забувши, що якісь п'ять хвилин тому лагідним голосом пропонувала мені поїсти борщу з пиріжками, наказала:

— Климе, ти вирушиш просто зараз! Відремонтований часоліт стоїть у коморі, залетиш до наших хлопців на Червоне море — ось тобі навігатор із точними координатами приземлення. Жук і Заєць сьогодні там виступають на змаганнях із фрідайвінгу і, здається, перемагають. Але доведеться їм трохи відволіктися від спорту — зараз є справи важливіші. І пам'ятай — не така страшна жаба, як її малюють...

Бабуся спершу прискіпливо оглянула мене, перевірила, чи не забув я ПУПС — Похідний Універсальний Просторовий Сканер, а потім усміхнулася своєю найлагіднішою усмішкою і по-змовницьки підморгнула.

Розділ 4

Червоне море сьогодні синє

Якщо ви думаєте, що часоліт, винайдений моєю бабусею, схожий на ті сяючі суперсучасні боліди, що їх показують у фантастичних фільмах, то глибоко помиляєтесь. Коли я увійшов до комори, то побачив крихітний жовтий автомобільчик, що носив горду назву "Запорожець". Уявити, що це і є славетний апарат, здатний в уламок секунди перенести тебе в будь-яку точку Земної кулі, та ще й стрибати в часі, мов скажений кенгуру (іноді часоліт "глючив", адже бабуса постійно його вдосконалювала, і це призводило до деяких незручностей), було просто неможливо.

У цьому й полягала хитрість — замаскований під стару, потрібну хіба що збирачам металобрухту бляшанку на іржавих колесах із "лисою" гумою, наш часоліт не привертав до себе уваги і міг спокійнісінько стояти в садибі старої пенсіонерки, якою всі, крім членів Таємного Товариства Боягузів, вважали мою бабусю Солю.

Я приклав долоню до кумедної ручки керування, схожої на картоплину. Машинка тихо загула, вібруючи всіма своїми старечими частинами, і я почув знайомий механічний голос:

— Радий вітати вас на борту часольота, шановний Климе Миколайовичу!

— Привіт! — радісно озвався я, пригадавши, зі скількох безнадійних ситуацій вирятував мене цей робот-інструктор, якого моя видатна бабуса завбачливо вмонтувала у свій часоліт.

— Чи готові ви до переміщення? — так само ввічливо і спокійно запитав голос.

У мене по спині побігли мурашки, і то був зовсім не переляк — його я позбувся ще під час першого нападу синьомордів на нашу планету. Просто я відчув ознаки пригодоманії — чудової хвороби, яка змушує нас кидатися сторч головою у вир небезпечних та несподіваних авантур.

Я підключив до блоку живлення навігатор із точними координатами приземлення на узбережжі Червоного моря, відкинувся на спинку зручного сидіння, яке обхопило мене з усіх боків, оберігаючи від можливих гуль, синців, а то й серйозніших травм.

— Їдьмо! — впевнено скомандував я. — Тільки, прошу, не переплутай час та координати, бо мені зовсім не хочеться опинитися десь серед айсбергів, та ще й у минулому столітті...

— Не хвилюйтеся, Климе Миколайовичу, пані Соломія удосконалила свій часоліт, так що похибки в часопросторі трапляються дуже рідко...

Мені здалося, що в механічному голосі робота-інструктора прозвучала образа, та мені було ніколи вдаватися в такі дрібниці як настрої мого віртуального супутника. Врешті, хто як не я допоміг урятувати нашу планету від навали синьомордів минулого разу?! Я заплющив очі, про всяк випадок міцно вчепився в поруччя крісла, й наш "Запорожець" полинув у напрямку Червоного моря, до невеличкого курортного містечка, де саме відбувалися міжнародні змагання з підводного плавання.

— Переміщення закінчено, — промовив мій автоматичний помічник, і я, зовсім не дивуючись (як це було під час моїх перших подорожей у часопросторі), що ми за мить перенеслися на інших кінець світу, вийшов зі свого непоказного "Запорожця".

Добре, що завбачлива бабуса Соля за допомогою надсучасного навігатора знайшла

затишну місцинку з піщаним гротом на узбережжі Червоного моря, де можна було сховати наш часоліт. Я озирнувся — навколо, скільки око сягало, лежала мертва пустеля, і тільки вздовж узбережжя стриміли білі будинки готелів.

Ще під час нашої першої зустрічі з синьомордами, яка відбулася біля підніжжя Єгипетської піраміди, оточеної безмежними пісками, я був вражений, коли дізнався, що колись тут буяли ліси й текли повноводі ріки. Тепер люди намагаються створити невеличкі оази, підводячи під кожен кущик чи дерево спеціальну трубочку з водою. Робот-інструктор, ніби підслухавши мої думки, проказав:

— Хочу нагадати — оаза, до якої ми зараз прямуємо, штучно створена. Варто хоча б на кілька днів перекрити воду, як усі ці розкішні пальми, бугенвілії та інші екзотичні рослини зав'януть, і навкруг знову розкинеться безкрая пустеля... Адже дощ у цих краях випадає раз на п'ять-сім років.

— Треба поспішати, бо щойно синьоморди виявлять наше місце знаходження, то одразу ж перейдуть у наступ. А ти ж пам'ятаєш, що їхня улюблена зброя — рослиномок, за допомогою якого вони знищують усі живі рослини.

Я стріпнув головою й рушив у бік моря, що вузькою смужкою синіло попереду.

"Тю, — подумав я мимохіть, — а море це зовсім не червоне, а синє-синє".

Звісно, було смішно сподіватися, що Червоне море матиме барву стиглих помідорів, але сьогодні, після зустрічі з блакитними жабами, мені чомусь не хотілося дивитися на синяву в будь-яких проявах.

Розділ 5

Агенти синьомордів серед нас?!

Мої давні друзяки Жук і Заєць, з якими я познайомився, щойно вступив до ТТБ, дивували мене стільки разів, що врешті я звик до їхніх карколомних трюків та циркових фокусів. Так-так, вони могли здертися на прямовисну стіну хмарочоса, надягши на ноги спеціальні стіноходи-присоски, і спуститися у найглибше провалля на тонкому сталевому шнурі. Але тепер я стояв на довжелезному понтоні, що заходив далеко в море, і спостерігав за виступами нурців.

— Погляньте! Погляньте!

— Он ті двоє хлопчаків!

— Що вони виробляють?!

Такі здивовані вигуки залунали на понтоні, де зібрався цілий натовп глядачів, щойно з борту маленького катера, що курсував уздовж коралового рифу, до води стрибнули Жук та Заєць. Якщо досі всі учасники змагань із фрідайвінгу пірнали у воду поодиноці, то мої товариші занурилися у морську глибіню одночасно.

Судді, що сиділи на спеціальному помості й пильно спостерігали за змаганнями, також почали здивовано перемовлятися. Хлопців не було так довго, що люди на понтоні спершу тихо, а потім дедалі голосніше почали вимагати:

— Треба їх негайно рятувати!

— Скоріше їх витягніть! Жоден дорослий не може перебувати під водою довше кількох хвилин, а це ж хлопчаки!

— Мерщій! Не гайте часу! Вони ж пірнають без кисневих балонів! Тому цей спорт так і зветься — фрідайвінг!

А коли Жук і Заєць одночасно виринули з води, тримаючи в руках величезні рожеві мушлі, публіка почала шалено аплодувати. Хлопці ж, ніби нічого особливого не сталося, піднялися по драбинці на яхту й почали знімати з себе важкі свинцеві пояси, які допомагали нурцям опускатися глибоко під воду.

— Тут якесь шахрайство! — обурювалася висока смаглява жінка з рудим, як лисячий хвіст, волоссям. — Не можна ось так одразу знайти в морі рідкісні мушлі, які на міжнародних інтернет-аукціонах коштують тисячі доларів! Та ще й зробити це, просто затримуючи дихання! Рекорд світу — вісім із половиною хвилин, і це тоді, коли людина сидить під водою десь у безпечному басейні й не ворухиться. А ці двоє тендітних підлітків показали тут цілу циркову виставу!

— Треба їх перевірити, а тоді дискваліфікувати! — вигукнув опецькуватий чоловік у ядуcho-синій бейсболці й таких самих яскравих шортах.

Я б не звернув на товстуна уваги, та раптом мій погляд упав на дивне татуювання, що виднілося на лівому плечі нервового чоловіка. То була пузата блакитна жаба із синьою мордякою і довгими перетинчастими лапами, що закінчувалися гострими пазурами.

— Що, синку, подобається моя жабонька? — раптом промовив дядько улесливим голосом, але очі в нього залишалися холодні й жорстокі. — Ти з ким тут? Де твої батьки? — продовжував розпитувати мене гладун, поплескуючи себе по плечу.

Я розгублено мовчав, бо аж ніяк не сподівався зустріти на узбережжі Червоного моря агента синьомордів. А в тому, що це був саме він, я не сумнівався.

— Хлопчику, ну чого ти злякався? — приєдналася до дядька з татуюванням руда жінка. — І, до речі, як ти тут опинився? Щось я тебе раніше не бачила, адже на пляжі зібралися лише мешканці нашого п'ятизіркового готелю "Мушля". Через це і змагання з дайвінгу проходить саме тут. І переможе той, хто дістане з дна моря найбільшу і найкрасивішу мушлю...

"Оце так вклепався! — подумав я, задкуючи й озираючись на всі боки. Але допомоги чекати було марно — мій вірний "Запорожець" стоїть схований у піщаному гроті, добігти до нього я не встигну. Жук і Заєць навіть не підозрюють, що я тут, близько".

Руда жінка, ніби відчувши мою розгубленість, міцно вхопила мене за руку й почала тягти в бік розкішного готелю. На нас ніхто не звертав уваги, бо люди були зацікавлені тим, як закінчатся змагання з фрідайвінгу.

Я щосили намагався вирватися і втекти, викручуючи свою руку з цупкої долоні жінки. Аж тут на безіменному пальці рудоволосої синім полум'ям зблиснув перстень — то була майстерно вирізьблена сапфірова жаба, рубінові очі якої палали хижим червоним саявом.

Розділ 6

У мене несподівано з'являється і тут таки зникає дідусь

— Ну і чого ж ви, жіночко, дитину ображаєте? — несподівано почувся хрипкий старечий голос.

— Відчепіться, це не ваша справа! — верескнула жінка й грізно глянула на сивого дідка в купальному халаті, що спирався на паличку й хитро мружився з-під старомодного капелюха-панамки.

— Та ні, дорогесенька, це якраз моя справа! — наполягав дідусь і вхопив мене за другу руку. — Бо це, шановненька, мій онучок, ке-кхе... Климко, кхе-кхе, — дідусь закашлявся, руда незнайомка гидливо скривилася і відвернулася від старого, а той раптом невловимим рухом торкнувся перенісся лютої жінки, і вона завмерла з роззявленим ротом.

— Біжімо! — шепнув дідусь і рвонув з місця з такою швидкістю, що я ледве встигав за ним.

"Нічого собі дідок — чеше, як чемпіон світу з марафону..." — подумав я, дивуючись, звідки цей пенсіонер знає моє ім'я, а головне — намагаючись зрозуміти, навіщо йому було видирати мене з цупких пазурів рудої незнайомки.

— Ти сказився, Музиканте? — почув я знайомий голос, коли ми, захекані, зупинилися за брамою готелю "Мушля". І одразу впізнав свого товариша по шалених пригодах Жука. — Отак засвітитися на пляжі, де всі всіх знають, та ще й одразу наскочити на таємних агентів синьомордів!

— А як ти дізнався, що я тут?

— Подякуй роботів-інформатору з часольоту. Щойно ти пішов шукати нас біля "Мушлі", як він зв'язався зі мною і з Зайцем і попередив, щоб ми про тебе потурбувалися.

— А хто ж тоді отримає приз? Адже ви перемогли! Я просто очам своїм не повірив, коли побачив, як ви одночасно стрибнули у воду, а тоді побили всі рекорди із затримки дихання. Та ще й притягли з дна моря однаковісінькі величезні мушлі! У вас що — зябра замість легень? Я тут мало не збожеволів, поки ви виринули!

— Ну, взагалі, ніякого рекорду не було. Це ми із Зайцем заздалегідь все підготували — сховали у кораловому гроті мушлі й акваланги, щоб ковтнути повітря. Ми будь-що мали отримати приз. Таємному Товариству Боягузів дуже потрібні гроші.

— То, виходить, ця тітка із жаб'ячим перснем мала рацію — ваше довготривале пірнання і чудові мушлі — шахрайство?!

— Знайшов чим перейматися! По-перше, перед виступом ми перехрещували безіменний та середній пальці на правій руці. Ти ж знаєш, що тоді брехня вважається несправжньою. А по-друге, ти не уявляєш, які на цьому курорті бандюки зібралися! Думаєш, отой пузатий у синій бейсболці й руда із перснем випадково сюди прибули? Ми за ними давно стежимо. Але годі базікати, час переходити до дій.

— Так, бабуся... тобто пані Соломія чекає на нас у таємному штабі, — ніяково промовив я, бо зрозумів, що без допомоги Жука навряд чи позбувся б рудої помічниці синьомордів.

Жук швидко скинув своє маскувальне вбрання — довгого, мало не до п'ят

купального халата, гумові пляжні капці, дурнувату панамку, потім рвучким рухом відклеїв сиву борідку й кошлаті брови. Хлопець натиснув на маленьку заглибину в кам'яній брилі, біля якої ми спинилися після шаленої гонитви. Вона повільно роз'їхалася на дві половинки, і я побачив глибокий сховок, куди Жук укинув свій камуфляж.

— Бачиш, ми часу не марнували, — гордо сказав мій товариш, але тут-таки схаменувся й додав: — Та все це дрібниці, дитяча гра в шпигунів. Головне зараз — не допустити, щоб синьоморди розсекретили наш головний об'єкт.

Промовивши останні слова, Жук, суворо глянув на мене, ніби я хотів вивідати в нього якусь страшну таємницю, і похмуро замовк.

"Невже бабуса Соля має від мене секрети? — ображено подумав я. — І чому Жук знає про якийсь головний об'єкт, а я навіть ніколи не чув про нього?"

Мені було дуже прикро, але після історії на понтоні я відчув, що мені явно бракує досвіду і я будь-якої хвилини можу вскочити у якусь чергову халепу.

— Зараз Заєць отримає премію за перемогу в змаганні з фрідайвінгу і приєднається до нас. Добре, що робот-інформатор вчасно нас попередив, і ми встигли тебе підстрахували.

Жук мимоволі перейшов на цирковий жаргон, і я відчув, що бабуса даремно послала мене саме до хлопців, які досконало володіли мистецтвом жонгливання та акробатики, а ще знали купу всіляких фокусів, за допомогою яких могли заморочити голову не лише земним лиходіям, а й хижим прибульцям із космосу.

Розділ 7

Піщана схованка перетворюється на пастку

Коли ми дійшли до гроту, де я заховав "Запорожець", на нас уже чекав Заєць і, як завжди, усміхався, показуючи свої кумедні довгі, мов у куцохвостого, передні зуби. Між іншим, саме через цю особливу прикмету хлопець і отримав своє прізвисько. Так само, як наш чорнявий товариш із темними, мов вуглини, очима, який і справді нагадував симпатичного, заклопотаного своїми справами жука.

Мушу сказати, що своє прізвисько — Музикант, за яким мене знали усі члени ТТБ, я отримав також не випадково. Просто, коли я вперше потрапив до Таємного Товариства Боягузів, у мене з собою була скрипка. І якщо спершу я соромився свого непоказного старенького інструмента, то згодом скрипка не раз допомагала мені виплутатися з небезпечних ситуацій.

— Агов, Музиканте, прокинься! — почув я голос Жука, який, як завжди, почав командувати.

— Я не сплю, просто згадав про скрипку...

— До речі, ти її часом не захопив? — по-діловому поцікавився Заєць, який завжди вигадував якісь веселі розіграші, особливо, якщо це стосувалося небезпечних завдань, що ми отримували від ТТБ.

— Зараз, коли ми виявили в готелі "Мушля" ціле кубло агентів синьомордів, саме час згадати наші показові виступи, — додав наш винахідливий товариш і зазирнув до

"Запорожця", ніби сподівався побачити там не лише мою скрипку, а ще й купу циркового реквізиту.

— Та ти що! — обурився я. — Синьоморд звалився мені мало не на голову. Добре, що я його знешкодив... — промовивши останні слова, я відчув, що зашарівся. Кахикнув і додав: — Точніше, його знешкодив не я, а... муха. Ви ж знаєте, як на блакитних жаб діють наші комахи!

— Ну, годі базікати! — наказав Жук. — Час вирушати!

Ми вже зібралися зручно розташуватися в нашому непоказному "Запорожці", але тут трапилося дрібне непорозуміння, яке призвело до непередбачених ускладнень.

Заєць сів на заднє сидіння, а Жук упевнено зайняв місце водія. Я ж спокійно стояв біля машини, чекаючи, що буде далі. Справа в тому, що наш самовпевнений товариш забув, що пульт управління часольоту реагує саме на мене — сканує відбитки моїх пальців і лише тоді починає працювати. Ми із Зайцем презирнулися, крадькома підморгнули одне одному — в Таємному Товаристві Боягузів усі добре знали, що відчайдушний і кмітливий Жук має один недолік — він дуже любить давати розпорядження й керувати найскладнішими операціями.

— Не розумію, чому пані Соломія запрограмувала управління часольоту на твій дотик, — невдоволено пробурмотів собі під ніс Жук. — Ну, не барися, швидше сідай за кермо!

Та щойно ми з ним почали мінятися місцями, як пісок під нашими ногами ледь помітно затремтів, і не встигли ми схаменутись, як ціла піщана лавина підхопила нас і наш маленький автомобільчик, і ми полетіли у бездонне темне провалля.

— Хлопці, тримайтеся! — звідкись ізгори почувся голос Зайця.

Останнє, що я побачив перед тим, як піщана лавина остаточно поглинула нас, це те, як Заєць високо підлетів угору над вирвою, що утворилася на місці затишного гроту, де я сховав наш часоліт. Я зрозумів, що наш спритний товариш усе ж встиг увімкнути катапульту, якою були обладнані сидіння в часольоті, й вилетів із піщаної пастки. Над ним розкрився парашут, і Заєць, підхоплений попутним вітром, полетів у бік моря.

Розділ 8

ПУПС стає у пригоді

Коли я отямився, то відчув, що на зубах у мене скрипить пісок і в горлі пересохло так, що я не міг вимовити ні слова. А мені дуже треба було подати голос, щоб дізнатися, чи є десь поруч Жук. Раптом серед цілковитої темряви почулися звуки, які віддалено нагадували голос мого самовпевненого товариша:

— Музиканте, ти мене чуєш? Як ти думаєш, куди це ми провалилися? — прохрипів Жук.

Я проковтнув сухий гарячий клубок у горлі й так само ледь чутно відповів:

— Здається, з нас вирішили виготовити свіженькі мумії. Ти ж знаєш, який тепер попит на єгипетські сувеніри.

Чому саме в цю хвилину мене потягло на жарти, не знаю, але впадати у відчай я не збирався, а найкращі ліки від переляку (в цьому я не раз переконувався) — сміх!

— Я серйозно, — вже не так розгублено озвався Жук. — Якщо це пастка, яку розставили синьоморди, то нам гаплик. А якщо якась старовинна підземна печера, то в нас ще є шанс урятуватися...

— Зажди хвилику, я спробую знайти нашу машину часу. — Я почав розгрібати навколо себе пісок, що сягав мені аж до пояса, і врешті відчув під пальцями металеву поверхню нашого вірного "Запорожця". Від радості в мене сказано закалатало серце.

— Чого ти замовк? — відчувалося, що Жук ось-ось запанікує. Досі я ще ніколи не бачив свого товариша таким наляканим.

І раптом я зрозумів, що вся самовпевненість і хвалькуватість Жука — це лише маска, бажання приховати свій переляк. Ми ніби помінялися з ним місцями. Тепер командувати й вирішувати за нас обох мав я, бо з власного досвіду добре знав, як важко подолати цей липкий і невідчепний страх, коли твоє єдине бажання — тікати від небезпеки світ за очі!

— ПУПС! Він нам допоможе! — раптом вигукнув я.

— Ти що, сказився?! — визвірився на мене Жук. — Який ще пупс і звідки дитяча іграшка може з'явитися у цьому піщаному проваллі та ще й допомогти нам?

Я зареготав, хоча розумів, що час і місце для цього зовсім невідходящі.

— Ти не зрозумів, ПУПС — це Похідний Універсальний Просторовий Сканер, останній винахід пані Соломії. Зараз побачиш, як він діє.

Я дістав із кишені невеличкий плаский предмет, що зовні нагадував звичайну мобілку, і натиснув на єдину кнопку, що реагувала лише на дотик власника, тобто мене. Тієї ж миті на ПУПСІ заблимав екран, і я побачив місце, куди ми з Жуком і часолютом так безглуздо провалилися.

— Музиканте, це що — якийсь підземний музей? — вражено запитав Жук.

— Та ні, не думаю. Скоріше це схоже на старовинну усипальницю — поховання фараона. Однак я ніколи не бачив, щоб у гробницях було так багато мумій фараонів, і до того ж, щоб вони мали такий квітучий і свіжий вигляд. І ще: ці прозорі капсули, зажди, вони нагадують...

Я не встиг висловити своє божевільне припущення, бо раптом у підземеллі стало видно, як удень, і пісок, що до половини засипав нашу машинку й нас, почав витікати крізь невидимі отвори. Ми нарешті змогли підвестися й оглянути це дивне приміщення.

Розділ 9

Загадкові капсули, жук-скарабей і велетенська жаба

Ми вражено роззиралися навкруги, намагаючись зрозуміти, хто ж спорудив усі ці підземні приміщення й розмістив тут прозорі капсули, у яких замерли гігантські людиноподібні істоти, замотані в тонку, блискучу, як фольга, тканину.

— Слухай, Музиканте, по-перше, це ніякі не мумії, бо з мумій, як ти знаєш, витягали всі нутрощі, а тоді бальзамували їх. Я бачив ті мумії по телевізору — вони схожі на висушену тараньку. А ці дядьки, запаковані, як кури гриль у блискучі кульки, видаються цілком живими й здоровими. Схоже, що вони сплять, ось лише їх сон розтягся років на сто...

— А може, й на кілька тисячоліть, — припустив я, роздивляючись вирізьблені на стінах зображення.

Я не раз бував у експедиціях разом зі своїми батьками — вони в мене археологи і досліджують культуру стародавнього Єгипту, — тому досить добре розрізняв усіх отих моторошних богів із людськими тілами й головами звірів. Їх у єгипетському пантеоні безліч. Хоча сучасні туристи найкраще знають одного — Сфінкса, міфічне чудисько з головою жінки і з лапами та тілом лева. Цей покруч мав охороняти кордони Єгипту від бога смерті Сету, який ніс із собою спопеляючий вітер.

І ось тепер я побачив велетенську скульптуру Сфінкса, вирізьблену з суцільного шматка прозорого яскраво-жовтого каменю, що ніби випромінював сонячне сяйво. Сфінкс височів у центрі найбільшої зали, де стояли прозорі капсули з тілами людей, загорнутих у срібlistі мішки.

Блискучі, мов дзеркало, стіни підземелля прикрашали зображення жука-скарабея, що штовхав перед собою сонячний диск. Недаремно ж Єгипет у ті прадавні часи називали країною Сонця, а верховних правителів, фараонів, — синами Сонця.

— Ти збираєшся приєднатися до цих рум'яних бройлерів? — почув я роздратований голос свого товариша, — здається до нього знову повернулася самовпевненість і бажання командувати. — Нам треба якомога швидше звідси вшиватися, а ти розглядаєш картинки на стінах, ніби потрапив до якогось історичного музею.

Я стріпнув головою, востаннє обвів поглядом стіни велетенської підземної зали, яку тепер мені зовсім не хотілося називати гробницею, і рушив до нашого "Запорожця", що терпляче чекав на нас, притулившись до стіни цього загадкового приміщення.

— Скоріше! Уявляєш, як хвилюється пані Соломія! Та й Заєць невідомо куди полетів на тому парашуті. Принаймні сподіваюся, що його не схопили оті двоє ворожих агентів, які вмить вирахували тебе на понтоні, коли ти, роззявивши рота, насолоджувався змаганням драйверів.

— Слухай, Жук, я ж не дістаю тебе через твої проколи... — я вже хотів нагадати про те, через кого ми провалилися в підземелля, але вчасно зрозумів, що саме завдяки моему хвалькуватому товаришеві ми, можливо, відкрили якусь прадавню таємницю.

Тож я стріпнув головою, ми сіли до часольоту (як ви розумієте, тепер Жук уже не претендував на те, щоб керувати автомобільчиком), я увімкнув навігатор і ввів точні координати бабусиної садиби. Цього разу ми рухалися в режимі реального часу — інакше, якщо б ми перенеслися, наприклад, у сьогоднішній ранок, перемоги на змаганнях із дайвінгу, яку здобули мої друзі, а точніше, Заєць та дублер Жука, просто не було б. І цінний грошовий приз, заради якого й змагалися члени ТТБ, отримав би хтось інший.

Звісно, я не забув налаштувати наш апарат так, щоб він зробив невеличку просторову петлю, й ми по дорозі захопили Зайця. Наш товариш, напевно, все ще ширяв у струменях вітру над пустелею на парашуті, який легко можна було перетворити на дельтаплан. Саме так цю корисну річ запрограмувала моя видатна бабуся.

Наш вірний "Запорожець" затремтів, його потужні фари освітили гладеньку поверхню стіни, і останнє, що я побачив перед нашим переміщенням, було зображення велетенської блакитної жаби із синьою пикою і довжелезним язиком, яким те огидне створіння вхопило муху.

Розділ 10

Ворожі агенти вивчають моє фото

Напевно, відпочивальники розкішного курорту на узбережжі Червоного моря ще довго переповідатимуть неймовірну історію про те, як просто на їхніх очах зник дельтапланерист, який щойно летів у безхмарному небі. Адже ми буквально втягли Зайця до "Запорожця", і зробили це так швидко, що він навіть не встиг зрозуміти, що відбувається.

— Ну ви даєте! — засміявся Заєць, коли вже зручно вмовстився на сидінні часольота. — Знаєте, коли ви мене підібрали, я саме стежив за двома підозрілими суб'єктами на пляжі — рудоволосою жінкою з блискучим перснем у вигляді синьої жаби, яка сварилася з гладким чоловіком із дивним татуюванням. Той був одягнений, як клоун у цирку — в ядучо-сині кумедні шортики, і мав таку ж дурнувату кислотну кепочку-бейсболку на голові. Бачили б ви їхні фізіономії, коли мій парашут-дельтаплан раптом згорнувся у маленький клуночок і впав їм до ніг. А я — упс — і просто випарувався.

— Не забудь подякувати пані Соломії — це ж вона кілька днів тому додала нову функцію своєму часольоту. Тепер, коли він рухається по землі, по воді чи по небу в режимі реального часу, то може набувати будь-якого кольору і відтінку. Тож зараз "Запорожець" просто злився з небом, і нашого хитрого автомобільчика ніхто не зауважив, — Жук знову став самим собою і взяв на себе командування нашим маленьким загonom.

— Зайцю, а що ти там казав про руду тітку з жаб'ячим перснем і гладкого дядька з татуюванням на плечі?

— А, це дуже цікава історія, — усміхнувся Заєць, показуючи "фірмові" довгі передні зуби. — Річ у тім, дорогий наш друже Климе на прізвисько Музикант, що ці двоє роздивлялися твою фотку. Ти ж знаєш, у мене напoxваті завжди є потужний прилад, що наближує зображення з відстані кількох кілометрів. Я не міг помилитися — на знімку був саме ти. Так от, цікаво, звідки у них ця світлина?

— Не знаю, я їм не позував, та й побачив їх уперше тут, на понтоні, коли стежив за вашим виступом.

— А я думаю, що все дуже просто, — озвався Жук. — Під час свого першого візиту на нашу планету космічні пірати створили цілу мережу, завербувавши серед землян таємних агентів, які чекали слухної хвилини, щоб почати діяти. А тепер вони надіслали цим агентам фотографії усіх відомих їм членів ТТБ, які збереглися в їхніх архівах. Треба негайно оголошувати стан найвищої небезпеки і збирати загальну раду! Ой, що це?!

Голос Жука так несподівано змінився і затремтів, що ми із Зайцем не втрималися й зареготали.

— А це, пане командире, просто впала на дах "Запорожця" стигла абрикоса! — пояснив я наполоханому Жукові. — Ти так захопився командуванням, що й не помітив, як ми прибули на місце.

Справді, наш вірний автомобільчик стояв посеред бабусиної садиби, під старою абрикосою, на якій було повно стиглих плодів, що час від часу падали додолу. У літній кухні на великій старовинній печі стояла мідна миска, в якій варилося моє улюблене абрикосове варення, солодкі пахощі якого розливалися по всьому подвір'ю.

Картина була така мирна й спокійна, що я на якусь мить засумнівався — чи справді все, що відбулося за останні кілька годин, мені не приверзлося. Можливо, саме через це я вчасно не розповів бабусі про дивовижне підземелля, у яке ми провалилися з Жуком поблизу розкішного курорту, де відбувалися змагання з фрідайвінгу.

Тоді я не уявляв, до яких страшних наслідків це призведе у майбутньому. А ще я не замислився над тим, чому й мій хвалькуватий товариш Жук, який раз у раз виявляв ознаки переляку, вирішив промовчати й нічого не сказав про знайдені нами дивні капсули з рум'яними "муміями".

Розділ 11

Синьоморд розв'язує язика

— Ну, нарешті! — почувся голос бабусі Солі, але тепер перед нами стояла не старенька лагідна пенсіонерка, а зосереджена ділова жінка, яка готувалася до складної й небезпечної роботи. — У нас багато справ, і боюся, що цього разу спекатися синьомордів буде набагато важче. Ви пам'ятаєте: коли вони прислали свій перший десант, я винайшла антидот від вірусу страху, а самих прибульців знешкодила за допомогою квітів, які впливали на їхню агресивність. Тобто перетворила хижаків на миролюбних істот, не здатних скривдити навіть муху...

Промовивши останні слова, пані Соломія ледь усміхнулася, а ми з хлопцями зареготали. Адже мухи, метелики й комарі були тією головною здобиччю, заради якої ці потвори ладні були на все.

— Пані Соломіє, а може, ви знову застосуєте оті квіти, за допомогою яких перепрограмували синьомордів під час минулого нападу? — запитав Заєць.

— Та ні, цього разу мої рослини безсилі. Я зробила деякі аналізи нашому синьомордові й виявила, що ці хитрі й небезпечні істоти виробили стійкий імунітет проти моїх квітів. Тож треба шукати інші рішення. І робити це слід якомога швидше. На них діють тільки наші комахи — ось бачите, цей синьоморд повністю відключився і проспить ще години зо дві.

— А ти змогла щось вивідати у нашого непроханого гостя? — я поглянув у бік клумби, куди приземлився синьоморд, і побачив, що хижак спокійнісінько хропе, розкинувши лапи й оближуючись довгим язиком. Мій улюблений гамак, яким ми зв'язали синьомордівського розвідника, був розірваний на клапті — блакитна потвора уві сні весь час плямкала, ласо облизувалася й дригала пазуристими лапами, ніби намагаючись когось упіймати.

— Був єдиний спосіб змусити цього запеклого хижака заговорити. І ви, певно,

здогадується, який...

Бабуся перевела погляд на дивний предмет — він звисав із гілки старої груші-лимонки, що росла поблизу квітника, на який так невдало приземлився розвідник синьомордів. Щиро кажучи, я не зрозумів, що то за блискуча стрічка повільно розгойдується на вітрі.

— Напевно, можна було б назвати цей предмет секретною хімічною зброєю проти блакитних жаб.

— Невже, поки я літав по хлопців, ти винайшла якийсь новий засіб, який знешкоджує синьомордів?

— Зраджу вам таємницю: у себе на горищі я зберігаю багато потрібних речей, серед яких знайшла і цю просту, але дієву зброю, за допомогою якої люди з давніх давен полювали на мух. Хоча ти, Климе, часто мене критикуєш за те, що я не хочу викидати, як ти кажеш, старий мотлох. Так от — це звичайнісінька мухоловка. Стрічка, намащена спеціальним неймовірно липким розчином, який полюбляють мухи. Мушу зізнатися, що винайшла цю корисну й потрібну річ не я, але діє вона бездоганно. Ось погляньте, скільки мух уже назавжди зав'язли в пастці, і скільки ще літає навколо солодкої стрічки...

— То ти хочеш сказати, що синьоморд злив інформацію в обмін на мух?

— Авжеж, мені навіть не довелося його довго переконувати. Я була змушена діяти за принципом бартеру. За кожную муху він розголошував чергову синьомордівську таємницю. Так що план захоплення Землі я знаю до найменших подробиць.

Розділ 12

Пані Соломія оголошує операцію "Антижаб-2"

— Та це ж класно! — зрадив Заєць. — Хоча мене дивує, як ви змогли зрозуміти мову синьоморда? Адже вона нагадує звук автомобільної сигналізації, скрегіт заліза й сюрчання міліцейського свистка, і досі лише єдина людина в світі — Музикант міг розібратися в тому, про що думають ці космічні монстри.

— А мені й не потрібно було розуміти їхню мову. Цього разу синьоморди ретельно підготувалися до захоплення нашої планети, тож кожен із них має універсального перекладача — крихітний прилад, вмонтований у них під носом... Ось послухайте.

Бабуся швидко нахилилася, підняла із землі тонку лозинку й полоскотала нею під носом у синьоморда.

— Я буду верховним правителем цієї відсталोї планети, яка постачатиме комах високорозвиненій цивілізації блакитних жаб! — почули ми противний голос велетенської блакитної жаби, яка хрипко заговорила крізь сон, голосно підсвистуючи й цмокаючи в кінці кожного слова.

— Нічого собі! — ця синьопика потвора знає українську мову! — вражено зойкнув Заєць.

— І не лише українську, — завважила бабуся. — Використовуючи універсальний перекладач, космічні хижакі можуть спілкуватися будь-якою з відомих на Землі мов, включно з міжнародною мовою есперанто! їм же треба було підготувати до заключної

операції із захоплення нашої планети своїх вірних агентів!

— Мені здається, що цей пузатий завойовник проспить без задніх лап ще не одну годину. Адже він зжер кілька десятків мух? — запитав я у бабусі, яка накривала балакучого синьоморда рядниною, щоб його не було видно з вулиці.

— Так, він перебуватиме у комашиному трансі аж до ранку. А ось решта прибульців готові до висадки. Я весь час стежила за їхнім бойовим кораблем. На жаль, крім мене, його на Землі ніхто не може побачити — синьоморди оточили свій космічний апарат потужним екраном, який робить його цілком невлотимим для сучасної техніки. Отже, ми можемо розраховувати лише на власні сили. Я оголошую стан найвищої небезпеки і збираю загальну раду! Ми розпочинаємо операцію "Антижаб-2"!

— Пані Соломіє, я саме це хотів запропонувати і нещодавно говорив про це хлопцям! — гордо промовив Жук і зверхньо глянув на нас із Зайцем.

Та бабуся, яка тепер зовсім не нагадувала лагідну стару жінку, а рухалася й говорила швидко і владно, лише ковзнула поглядом по обличчю Жука, і той умить втратив свій зарозумілий вигляд і слухняно пішов слідом за пані Соломією в бік старенького непоказного будиночка з побіленими стінами й солом'яною стріхою.

— Майте на увазі: користуватися технічними приладами не можна. Синьоморди миттєво перехоплюють будь-які сигнали. Ну що ж, доведеться вдатися до хитрощів. Климє, ти добре знайомий із метеликовою поштою. Пам'ятаєш, саме метелик приніс тобі інструкції під час нашої першої антижаб'ячої операції? Зараз ми спорядимо метеликів-листонош за різними адресами. Вони ніколи не помиляються — в них закладено генетичну програму точного орієнтування на місцевості. Тобі допоможе Заєць. І запам'ятайте: жодних розмов по мобілках, тоді синьоморди ні про що не зможуть здогадатися!

— А що робити мені? — трохи ображено запитав Жук.

— Для тебе у мене буде спеціальне завдання. Ти стерегтимеш розвідника синьомордів і при перших же ознаках пробудження годуватимеш його мухами.

Я був певен, що зараз Жук обуриться і почне вимагати, щоб йому дали якесь відповідальніше завдання. Але мій хвалькуватий товариш на диво легко згодився виконувати це принизливе доручення. Він вдоволено усміхнувся і зверхньо позирнув на нас із Зайцем. Ми вже хотіли йти, аж раптом Жук стріпнув головою, ніби відганяючи від себе погані думки, й простягнув мені на прощання руку. Я з радістю потис його долоню, але тут-таки відчув, що моя долоня прилипла до чогось в'язкого й противного. Я ледве висмикнув свою руку й почав витирати її об джинси.

— Ти що, сказився? — обурено запитав я у Жука, який зловтішно шкірився й обережно відліплював від своєї руки якусь прозору плівочку.

— А це на згадку про нашу вірну дружбу — я збираю відбитки дружніх долонь! — зареготав Жук і пішов до бабусиної хати, наспівуючи дурнувату пісеньку: "Харашо! Всьо будет харашо, я ето знаю!"

Заєць покрутив біля скроні пальцем, я знизав плечима, і ми поспішили виконувати бабусине завдання. Ми й не підозрювали, чим пізніше обернеться ця безглузда, як нам

тоді здавалося, витівка нашого друга...

Розділ 13

Бабуся перетворюється на бізнес-леді, а я маю стати брехуном

— Цікаво, як швидко ця метеликова пошта доправить наші повідомлення? — запитав я у Зайця, який разом зі мною завзято виконував доручення бабусі.

Ми обережно прикріплювали до лапок величезних, завбільшки з долоню, метеликів, виведених моєю видатною бабусею-винахідницею, вже п'ятий десяток маленьких капсул, у які були вкладені записки.

Найдивніше було те, що метелики з жовтими крильцями самі підставляли нам свої лапки. Після цього кмітливі комахи по черзі підлітали до велетенської електронної мапи, що світилася на стіні бабусиної комори, засікали яскравий зелений сигнал, що спалахував саме в тому місці, куди мало потрапити повідомлення, а потім випурхували в крихітне віконце під дахом.

— Не хвилюйся, а краще поглянь на мапу. Схоже, що пані Соломія потурбувалася про те, щоб усі члени ТТБ мешкали в радіусі кількох десятків кілометрів від її села. Здається, президент ТТБ припускала, що синьоморди можуть повернутися...

Якби хтось із допитливих бабусиних сусідів зараз зазирнув до її садиби, то побачив би, як з горища старенької кривобокої комори, збудованої ще на початку минулого століття, вилітають великі жовті метелики й розлітаються в різних напрямках, як осінні листки, підхоплені вітром.

— А тепер, хлопці, ви маєте мені допомогти. Діяти треба дуже швидко. Я скажу, що робити, — на порозі комори стояла гарно вбрана літня жінка, схожа на багату бізнес-леді, чи, принаймні, на менеджера якоїсь розкрученої компанії.

Я не дуже розуміюся на модному дорогому вбранні, але костюм, туфлі на високих підборах, а головне — коштовні персні на її пальцях, що мінілися всіма барвами веселки, виразно свідчили про те, що ця пані — VIP-персона.

— Климе, закрій рота! — почув я знайомий бабусин голос і врешті вийшов зі ступору. — Мені й самій ці модні речі ні до чого. Але сьогодні особлива нагода. У нас попереду дуже тяжка, складна й небезпечна робота. І річ не в тому, що доведеться кудись бігти чи тягати важкі каменюки. Сьогодні всім нам доведеться перевтілитися. Так-так, кожен із членів ТТБ буде грати якусь роль, тільки відбуватиметься ця вистава не на сцені театру, а в цілком реальному житті.

— Пані Соломіє, — весело озвався Заєць, — та це ж моє улюблене заняття! Все життя я когось удаю, бо у нас в цирку без цього ніяк не можна! Тож кажіть, ким мені треба бути сьогодні? І, до речі, куди це подівся Жук? Він також може прикинутися ким завгодно!

— З тобою все зрозуміло. Я не сумніваюся, що ти збрешеш — і оком не зморгнеш. Щодо Жука, то він справді може будь-кого ввести в оману, але зараз виконує інше відповідальне завдання. А от чи зможе Клим обдурити синьомордів та їхніх помічників? Він же страшенно червоніє, коли говорить неправду або хоча б трошки прибріхує. Це зовсім непогано — отже, людина не втратила совість і сором. Однак виняткові

обставини змушують мене просити власного онука бодай на один вечір стати брехуном. І це стосується не лише тебе, Климе. Віднині наша організація називатиметься не Таємне Товариство Боягузів, а Таємне Товариство Брехунів! Я дуже сподіваюсь, що це триватиме недовго...

Розділ 14

Я змушений надягти фрак і краватку-метелик

Після того, як ми із Зайцем переодягайся, нас не впізнали б не лише розвідники синьомордів, а й рідні батьки. Заєць тепер був убраний в оксамитний костюмчик, його завжди розпатлана біла чуприна була акуратно розділена на проділ і прилизана, але найкумедніший вигляд мали великі окуляри в золотій оправі.

— І нема чого так шкіритися! — образився він, коли помітив, як я давлюся сміхом.
— Краще поглянь на себе.

Я зазирнув у старе каламутне люстро, що висіло в бабусиній хаті, й відсахнувся. Картина справді була фантастична. Бабуся звеліла мені надягти вузьенькі штани-дудочки, білу сорочку, оздоблену рясним мереживом, і фрак, у якому я почувався повним дурбеликом. Найганебнішим мені видавалося те, що на шиї в мене висіла краватка-метелик.

— Ну що, друже, — стріпнув головою Заєць, поправляючи свого метелика, — вжаримо сьогодні по тих синьоопиких потворах! Щось мені підказує, що пані Соломія замислила грандіозну операцію, в якій ми з тобою відіграватимемо не останню роль...

— Ну, годі базікати! Хлопці, невже ви не розумієте, що все дуже серйозно? І від того, наскільки точно ми зіграємо свої ролі, можливо, залежить доля всього світу?

Бабуся прискіпливо оглянула нас і, здається, залишилася задоволеною.

— Затямте: я — примхлива екзальтована мільйонерша, а ви — мій почесний ескорт, актори-ліліпути. Ми будь-що маємо потрапити на розкішний бал, який відбудеться сьогодні ввечері на головному майдані нашого міста. Вхідний квиток на це свято — п'ятдесят тисяч доларів. Саме стільки, скільки отримали Жук і Заєць за перемогу на змаганнях із фрідайвінгу.

— Пані Соломіє, але ж ми збиралися витратити ці гроші на притулок для собак — он їх скільки розвелось. Ходять голодні цілими зграями, я дивитися на це не можу. Взяв до себе п'ятьох малих цуценят, буду з ними готувати цирковий номер. А що робити з рештою? — голос Зайця затремтів, і я чи не вперше за час нашого знайомства побачив в очах у хлопця сльози.

— Заспокойся. Головне зараз вистрибнути цілими з цієї халепи. І йдеться не лише про нас і наших товаришів із ТТБ, а про все людство. До речі, гроші, які багатії заплатять сьогодні за квитки на бал, мають піти на благоустрій нашої столиці. Сподіваюся, що й безпритульних цуциків не забудуть. І мені б дуже хотілося вірити, що після нинішньої ночі буде що облаштовувати. Ви ж знаєте, що синьоморди залишають за собою випалену пустелю...

Я розумів, що зараз, коли людству загрожує глобальна катастрофа, моє запитання звучить недоречно, та все ж не втримався — дуже не хотілося почуватись повним

ботаном:

— А можна я хоча б зніму з шиї цю дивакувату жовту краватку-метелик?

— І не думай! Ця краватка — головний розпізнавальний знак для членів ТТБ! А тепер мерщій на бал! Свято має розпочатися з хвилини на хвилину, і я гадаю, що наші синьоморді знайомі не забаряться. Треба влаштувати їм гідну зустріч!

Уявити, що ця вишукано вбрана жінка ще кілька годин тому варила абрикосове варення і поралася по господарству, було просто неможливо. Але за час свого перебування в ТТБ я вже звик до цих миттєвих перевтілень своєї неймовірної бабусі. Вона владно махнула рукою, ми із Зайцем слухняно вмостилися в часосьоті, бабуся ввела координати пункту призначення, і ми вирушили назустріч небезпеці.

Розділ 15

Найнепомітніше те, що стирчить у вас перед самісіньким носом

Коли ми залишили наш непоказний і зовсім не підходящий для VIP-персон "Запорожець" на вузькій темній вуличці й прибули на центральний майдан нашого міста, той сяяв безліччю вогнів. Деся високо-високо в небі мерехтіли зорі, але їх світло видавалося тьманим і слабеньким. А ось тут, посеред майдану, було так гамірно, весело й святково, що мені на мить здалося, що ніяких синьомордів просто бути не може. Що все це мені приверзлося у страшному сні.

— Хлопці, зосередьтеся, зараз головне — пройти повз охорону, — бабуся високо підняла голову, і ми слухняно пішли за нею.

— Пані, — звернувся до бабусі охоронець, схожий на Кінг-Конґа, — хіба ви не знаєте, що на сьогоднішній бал вхід тільки за запрошеннями?! І до того ж, ви хочете провести з собою цих двох неповнолітніх хлопців, а це благодійне свято — для дорослих!

— Та як ви смієте?! — обурилася пихата пані, на яку вмить перетворилася моя лагідна бабуся.

Вона так увійшла в роль, що не тільки охоронець Кінг-Конґ злякався, а й ми із Зайцем остовпіли.

— По-перше, я маю особисте запрошення від самого мера міста, а по-друге, двоє моїх супутників — зірки театру ліліпутів, і їм давно вже виповнилося вісімнадцять!

Розгнівана мільйонерша, роль якої так переконливо виконувала бабуся, небалим жестом витягла з крокодилячої сумочки пачку тисячодоларових банкнот і помахала ними перед носом в отетерілого охоронця. Здоровань відступив, пропускаючи нас із бабусею, і шанобливо схилив голову.

— А скільки бідолашних цуциків могли знайти собі притулок... — зітхнув Заєць, стежачи поглядом за бабусиною рукою і грішми, які зникли в прозорій куленепробивній скарбничці у вигляді огрядної свинки.

Я не міг відвести погляду від цієї дивовижної цяцьки-скарбнички. Коли їй до писка підносили валюту, механічна тваринка роззявляла рота, ковтала купюри й починала вправно перелічувати їх, швидко теліпаючи рожевим язичком. Переконавшись, що вся сума на місці, свинка усміхалася, кувікала, а тоді співала пісеньку-подяку:

Любі друзі, слава вам —
Благодійникам-гостям!
Ваші грошики, ням-ням,
Я біднесеньким роздам:
Діточкам, старим, недужим,
До яких усі байдужі!
Безпритульним цуценяткам
Побудую теплу хатку.
Тож радійте, любі друзі,
Гроші тут —
У свинки в пузі!

— Який цинізм! — похитала головою бабуса, дивлячись на цю хитру іграшку-здириницю. — А втім, чого ще можна чекати від прислужників синьомордів... Ну гаразд, зараз нема коли про це думати. Бачите, у скарбничці вже лежить ціла купа доларів та євро — як видно, іншої валюти ця примхлива свинка не споживає. Отже, більшість гостей уже прибули, і бал ось-ось розпочнеться. Головне встигнути як слід усе підготувати і скоординувати дії усіх членів ТТБ.

— А як ми знайдемо наших друзів? Тут не те що члена ТТБ, а й синьоморда не впізнаєш, — захвилювався я, озираючись навкруги.

— Хіба ти забув про метелики? Так-так, метелики у будь-якому вигляді — це можуть бути такі, як у вас, краватки, а ще брошки, бантики чи запонки. Головне, щоб їх колір був жовтий. Запам'ятайте: місце нашої зустрічі — під он тією гігантською сценою, що стоїть посеред майдану. Ми розпочнемо наші надзвичайні збори, щойно мер оголосить початок грандіозного балу, котрий має увійти до Книги рекордів Гіннеса як найбільша у світі вечірка, на якій зібрали найбільше жертв.

— Нічого собі місце для зборів! — не втримався я від здивованого вигуку. — А якщо ця велетенська сцена впаде нам на голову?

— Не хвилюйся, я брала участь у конкурсі на найкращий проект цієї суперсцени, — звісно, під псевдонімом, — і перемогла. Про всяк випадок я зробила всю цю складну металеву конструкцію радіокерованою.

— Пані Соломіє, невже ви наперед запланували сьогоднішні збори? І чому саме тут, на центральному майдані?

— Зараз немає часу розповідати. Але запам'ятайте, хлопці: найнепомітніше місце те — що, стирчить у вас перед самісіньким носом. І саме сьогодні я можу врешті відкрити вам і всім членам ТТБ таємницю, про яку досі знали лише кілька посвячених. Таємний штаб Товариства міститься саме тут — на центральній площі нашого міста!

Промовивши останні слова, моя видатна бабуса — вона ж пані Соломія, вона ж президент Таємного Товариства Боягузів, тимчасово перейменованого на Таємне Товариство Брехунів, — просто розчинилася у строкатому натовпі, що вирував на майдані.

Заєць розповідає про складне мистецтво випендрювання

— Увага! Увага! Шановні пані та панове! Розпочинаємо наш грандіозний бал!

На величезній сцені у світлі потужних прожекторів стояв опецькуватий чоловік у яскраво-блакитному костюмі. Він здався мені знайомим, але я ніяк не міг збагнути, де я його бачив. Чоловік змахнув руками, і вгору злетіли феєрверки й розсипалися безліччю різнокольорових вогнів.

Спершу це були стрімкі бурхливі водоспади, що стікали донизу сліпучими хвилями. За мить небо осяяли цілі мерехтливі картини — на очах враженої публіки спалахували й розквітали фантастичні квіти, казкові птахи тріпотіли крилами й кружляли над майданом, гублячи вогняні пір'їни. А потім над нашими головами з'явилася справжнісінька веселка. Це було дуже гарно, але й трохи моторошно — яскрава веселка посеред чорного нічного неба.

Гуркіт стояв несамопитий, і тому я спершу не почув Зайця, який смикав мене на рукав і намагався щось сказати. Врешті він нахилився мені до вуха і прокричав:

— Це той дядько, що роздивлявся твою фотку на пляжі в Єгипті!

— Ти про що? Який дядько?

— А он той, пузатий, що командує на сцені.

— Та ти що? Не може бути! Це ж мер нашого міста!

— А он і тітка, що була поруч із ним на понтоні, — Заєць показав рукою на рудоволосу даму в сліпучій блакитній сукні, що вийшла на сцену і стала поруч із мером.

Тепер у мене не було жодних сумнівів: агенти синьомордів зайняли найвпливовіші пости в нашому місті, а може, і в усьому світі. Вони слухняно виконують накази своїх господарів, і цей бал, ясна річ, організовано для того, щоб розпочати операцію із захоплення Землі.

— Слухай, Заєць, я не розумію: якщо вся ця супервечірка організована лише для прикриття, то навіщо було морочити голову гостям і збирати такі величезні гроші? Навіщо було розставляти усіх отих свинок з їхнім дурнуватим кувіканням, посмішечками й пісеньками?

— А хіба не ясно? Що дорожчий вхідний квиток, то престижніша гулянка. У багатіїв завжди так — треба повипендрюватися одне перед одним. Звідти усі оті прибабаси: черевики з крокодилячої шкіри, айфони, прикрашені діамантами, й золоті унітази.

— То що, ти хочеш сказати, що тут зовсім немає нормальних людей? — запитав я і почав пильніше роздивлятися гостей, що прийшли на цей бал-пастку.

— Звісно, є! Навіть серед багатіїв трапляються цілком пристойні екземпляри, — Заєць усміхнувся, показуючи свої "фірмові" передні зуби. — А ще тут повно наших друзяк із ТТБ.

Ніби підтверджуючи слова мого товариша, до нас, спритно пробираючись крізь святкову юрбу, наблизився офіціант із повною тацею тістечок. На комірці його білосніжної сорочки я побачив значок у вигляді крихітного жовтого метелика. Офіціант ввічливо усміхнувся, подав нам із Зайцем по тістечку у формі маленької рум'яної

свинки і тихо проказав:

— Ні в якому разі не їжте цієї гидоти. Я бачив, як кондитер крадькома підсипав у тісто якийсь порошок.

Ми слухняно взяли частування, а офіціант тихо додав:

— А тепер ідіть за мною. Поки стріляють феєрверки, на нас ніхто не звертатиме уваги. Пані Соломія розпочне збори, щойно годинник на міському магістраті проб'є північ.

Розділ 17

Головне завдання — якомога краще... брехати!

Ми пробиралися крізь скупчення людей, які захоплено дивилися в небо, не помічаючи, що відбувається навколо них. Справді, зараз був найвідповідніший час для того, щоб прослизнути під хитру конструкцію сцени, яку створила моя бабуся.

Офіціант, що привів нас до сцени, блискавичним рухом натиснув на потайну кнопку, і в суцільній металевій конструкції з'явився невеличкий отвір, крізь який ми із Зайцем ледве протиснулися.

— А куди йти тепер? — запитав я і озирнувся на офіціанта, але позаду нас уже нікого не було — зник і наш провідник, і прохід під сцену. — Цікаво, як же ми тепер потрапимо на збори?

— Та біс його знає... — трохи розгублено відповів Заєць.

Але в цю мить підлога у нас під ногами почала плавно опускатися — це нагадало мені рухомі сходи в метро. Я підняв руку і серед суцільної темряви намацав гумове поруччя. Отже, ми справді їхали на місце зустрічі з членами ТТБ на ескалаторі. За хвилину темрява почала розсіюватися, ескалатор урешті спинився, і в очі нам вдарило яскраве світло. Я на мить замружився, а коли розплющив очі, то завмер на місці з роззявленим від подиву ротом. А мій товариш захоплено вигукнув:

— Нічого собі секретна кімнатка!

Я мовчки крутив головою, пізнаючи і не пізнаючи приміщення, куди ми потрапили.

— Хлопці, вітаю вас у секретному штабі ТТБ! — почув я знайомий голос.

Пані Соломія стояла біля прозорої скляної стіни, оточена кількома десятками людей, на кожному з яких була знайома відзнака — жовтий метелик. Я пильніше придивився до учасників загальних зборів ТТБ, але не побачив жодного знайомого обличчя, крім одного — обличчя відомої на всю країну телеведучої супершоу "Побрехенька".

Заради безпеки організації кожен її член міг знати лише трьох учасників Таємного Товариства, яке ділилося на маленькі групи з трьох осіб. Ці групи отримували завдання і виконували їх, не знаючи, від кого вони надходять. Бабуся вважала, що саме завдяки такій суворій конспірації ТТБ досі не викрили і не знищили.

— Заждіть, але ж це... модна торгівельна галерея, розташована під майданом! — вихопилося у мене.

Я не раз відвідував цей розкішний торгівельний центр, що розтягся на кілька кілометрів, годинами роздивляючись надсучасні, сказано дорогі ноутбуки, айфони та

айподи. Звісно, я міг лише мріяти про ці дива сучасної техніки, — а тепер вони лежали на вітринах, і найдивнішим було те, що сигналізація не спрацювала і до нас не бігли озброєні охоронці.

— Я ж казала: найменш помітне те, що стирчить у вас перед самісіньким носом! Агенти синьомордів шукали нашу криївку скрізь: високо в горах, у непролазних лісових хащах, на дні моря. Але здогадатися, що секретний штаб міститься в галереї, крізь яку щодня проходять десятки тисяч людей, вони не могли!

— І ти хочеш сказати, що вся ця техніка також належить ТТБ?

Мабуть, бабуса зрозуміла, що я накинув оком на гарнющий айфон 4 — мрію мого життя, бо суворо завважила:

— Климе, зараз у нас є набагато важливіші справи. І, до речі, у майбутній операції тобі належить зіграти досить важливу роль. Звісно, якщо ти до цього готовий.

— Та я просто запитав, — намагався виправдатись я, але, як завжди, коли я брехав, вуха в мене спалахнули, щоки вкрилися яскравим рум'янцем, і я засоромлено опустив голову.

— Прошу всіх уважно подивитися на цього юного члена ТТБ на прізвисько Музикант. Як бачите, він зашарівся і так викрив свою брехню. А сьогодні це може призвести до повного провалу нашої операції "Антижаб-2"! Кожен із вас мусить удавати наших запеклих ворогів — синьомордів. І зробити це слід так, щоб жоден агент блакитних жаб про це не здогадався! Нинішньої ночі головне наше завдання — брехати! І брехати якомога переконливіше!

Розділ 18

Ми приступаємо до здійснення божевільного плану

Президент ТТБ злегка доторкнулася до скляної стіни, що відділяла салон надсучасної електронної техніки від підземної галереї, і на склі з'явилося зображення безмежного зоряного неба, на якому світилися великі яскраві зірки. Серед знайомих сузір'їв я побачив одну, найбільшу зірку, вона росла просто на очах.

— А ось і наші гості-синьоморди. Вони мають прибути на свято зовсім скоро. Але ми спробуємо їх випередити.

Бабуса віддавала розпорядження владно і чітко. І вже за кілька хвилин усі, хто зібрався на екстрені збори ТТБ, знали, що мають робити. Нам знадобилося хвилин десять, щоб перетворитися... на великих блакитних жаб із синіми пиками й банькатими червоними очима.

— Я трохи удосконалила пінобластер, яким був озброєний синьоморд-розвідник, що так необачно приземлився в нашому садку, а потім об'ївся мухами й вибовкав мені всі таємниці. А тепер грізна зброя стане нам у пригоді.

Бабуса наповнила великий пластиковий балон тягучою голубою рідиною, прикріпила його до пінобластера, натиснула на спусковий гачок — і з широкого розтруба вилетів струмінь блакитної піни, яка рівномірно огортала членів ТТБ з голови до ніг. Коли піна застигла і вкрила тіла учасників операції "Антижаб-2" рівним шаром, вони натягали на руки й на ноги рукавички у вигляді жаб'ячих лап із довгими

пазурами й перетинками між пальцями. На голову кожен із учасників операції натягнув синю маску.

— Ну ось, усе готово. Музикант і Заєць підуть першими. Головне встигнути спрямувати корабель синьомордів точнісінько в центр сцени. Запам'ятайте: точнісінько в центр. А зробите ви це так...

Бабуся нахилилася до нас і пояснила план дій, який за інших обставин видався б мені цілком божевільним, але тепер у нас не було іншого виходу.

Уже знайомими рухомими сходами ми із Зайцем піднялися нагору й знову опинилися під центральною сценою. Тут було чутно, як перемовляються мер та його руда супутниця.

— Люба, не хвилюйся, скоро наші повелителі будуть на місці! Я вже відчуваю їхнє наближення! — схвильовано промовив мер і почухав ліве плече там, де у нього було тату у вигляді блакитної жаби.

— Головне, щоб вони віддячили нам так, як обіцяли. Адже ми точно виконували всі їхні накази... — рудоволоса жінка піднесла до губ праву руку й поцілувала перстень у формі синьої жаби з виряченими червоними очима.

— Не хвилюйся, я подам сигнал, і Володарі Всесвіту здійснять посадку в потрібному місці.

Я побачив, як товстун глянув на годинник, а тоді витягнув із кишені невеличкий круглий диск і вже замірився натиснути на ньому яскраву червону клавішу. Час було діяти.

Коли ми разом із Зайцем вистрибнули на сцену крізь спеціальний отвір, радісні крики, що супроводжували вогняне шоу, вмить ущухли і над майданом запанувала мертва тиша. І справді, коли посеред розкішного балу несподівано з'являються дві блакитні потвори з тілами жаб-мутантів і огидними синіми пиками, це навряд чи додає веселощів. Найбільшою несподіванкою наша поява була для мера та його супутниці. Вони заклакли на місці, не розуміючи, що відбувається.

А ми, голосно ляскаючи перетинчастими лапами по металевій підлозі сцени, наблизилися до мікрофона. Тепер усе залежало від того, чи зможу я точно зімітувати мову синьомордів.

Розділ 19

У жодному куточку Всесвіту не довіряють зрадникам

Заєць упевненим рухом вирвав мікрофон із рук мера і підніс його мені. Я набрав повні легені повітря — і над центральною площею міста пролунали звуки, яких тут не чули ніколи. Свист, завивання автомобільної сигналізації, скрегіт металу, пронизливий вереск і сичання. То була страшна какофонія, яку вміли створювати єдині істоти в космосі — гігантські жаби-синьоморди. А я так добре засвоїв мову хижих прибульців, що тепер без особливих труднощів відтворював усе, що колись почув від них.

— Великий Володарю, — ледь чутно прохрипів мер, — чим я заслужив ваш гнів? Ми ж так старалися, організували цей безглуздий бал, заманили сюди найвпливовіших людей світу, зібрали всіх ваших вірних агентів.

— А де ваш літальний апарат? — запобігливо спитала рудоволоса помічниця мера.
— Адже у ваших розпорядженнях йшлося про прибуття потужного космічного десанту...

Тут ініціативу перехопив Заєць і, не даючи агентам синьомордів отямитися, прокричав:

— Мені доручено перекласти слова Великого Володаря з нашої досконалої синьомордівської мови на вашу примітивну й відсталу. Так отож! Ми прибули раніше! Про всяк випадок — адже в жодному куточку Всесвіту не довіряють зрадникам. Їх просто використовують, а потім викидають, як непотріб! Але у вас є шанс зберегти своє життя — якщо ви так само слухняно виконуватимете накази. Наш повелитель наказує всім його слугам вийти на сцену! Ви маєте показати свою відданість просто зараз! Вишикуйтеся в колону — кроком руш до свого Володаря!

Сцену з усіх боків оточили члени ТТБ, переодягнені в костюми синьомордів. Крізь вузькі прорізи в масці я бачив, як з усіх кінців площі до сцени почали рухатися святково вбрані люди. В усіх них на обличчях застигла однакова жалюгідна й запобіглива посмішка, і вони намагалися не зустрічатися поглядами з рештою гостей. У цілковитій тиші майдану чути було лише веселу пісеньку, яку продовжувала виспівувати іграшкова свинка-скарбничка:

Любі друзі, що за свято!

Олігархів тут багато,

І банкірів, й депутатів,

Мер для всіх нас —

Рідний тато!

Тож танцюйте і співайте,

І про нас не забувайте!

В кого зайві грошенята —

Треба хутко їх віддати.

В свинки пузо, як барило —

Жертвуйте на добре діло!

Гості найбільшого у світі балу спершу почали розгублено переглядатися, потім усміхатися — і, врешті, реготати. Їм раптом здалося, що вся ця страшна й безглузда вистава, що відбувається на їхніх очах — лише дурнуватий розіграш, організований для того, щоб розважити гостей. Я зрозумів, що треба негайно рятувати ситуацію, тож схопив мікрофона і засвистів, завищав, засичав і заскреготав з іще більшою силою.

А мій товариш Заєць, скориставшись сум'яттям, що зчинилося на площі, швидко вихопив із рук розгубленого мера плаский пульт управління, за допомогою якого огрядний агент синьомордів мав надіслати їм сигнал про час і місце приземлення, і щосили пожбурих його у бік співаючої свинки.

— Лусь! — прозора свинка-скарбничка, жалібно кувікнувши, розлетілася на дрібні скалки, і в повітря злетіли цілі хмари зелених та рожевих папірців.

— Музиканте, зараз саме час ушиватися зі цієї сцени, — прошепотів мені на вухо

Заець. — Я, звісно, люблю увагу глядачів, але на сьогодні з мене досить!

— Слухай, вони нам повірили! — вигукнув я, коли ми з моїм вірним друзякою Зайцем швидко зістрибнули зі сцени й приєдналися до решти членів Таємного Товариства, переодягнених у костюми синьомордів. Наш невеличкий загін щільним кільцем оточив центр площі й приготувався до несподіванок, що чекали на нас попереду.

Розділ 20

Фокус "Чарівний клумачок, або Пастка для синьоморда"

Здається, салют із доларів та євро сподобався гостям балу ще більше, ніж свято феєрверків. Поважні дами у вечірніх сукнях та джентльмени у фраках почали підстрибувати, як пустотливі діти, й на льоту ловити барвисті купюри. І це був найвідповідніший момент, щоб послати НАШ сигнал синьомордам.

— Шановні гості, свято триває! Зараз ви побачите унікальне космічне шоу, яке ми приготували спеціально для нашого балу! — почув я голос президента ТТБ — і водночас моєї рідної бабусі, видатної винахідниці Соломії Джури.

Тієї ж миті посеред площі спалахнув потужний сніп блакитного світла. Він прорізав чорне небо, і весь майдан захоплено загув і вибухнув аплодисментами — у світлі прожектора з'явився космічний корабель синьомордів, схожий на велетенську срібну гусінь. Він беззвучно приземлився точнісінько в центрі сцени. Його обшивка, наче стиглий стручок квасолі, розкололася на дві половинки, і звідти, мов стиглі квасолини, посипалися синьоморди.

— Дивовижно!

— Фантастично!

— Які неймовірні спецефекти!

— Яка досконала лазерна графіка!

Такі вигуки враженої публіки чулися звідусюди. Адже гості балу були впевнені, що їм показують грандіозну виставу, яка й справді має увійти до Книги рекордів Гіннеса як наймасштабніше видовище за всю історію людської цивілізації. А синьоморди, озброєні смертоносними бластерами, ніяк не могли зрозуміти, чому ці відсталі аборигени зустрічають їх із такою несамовитою радістю. Саме цих кількох секунд вистачило членам ТТБ та їхньому президентові, щоб успішно завершити "лазерну виставу".

— А тепер, шановні гості, ми покажемо вам фокус, який зветься "Чарівний клумачок, або Пастка для синьоморда" — бабусин голос, що лунав над величезною площею, змусив усіх присутніх затамувати подих.

Синьоморди, які ошелешено роздивлялися своїх двійників, котрі стояли навколо сцени, врешті почали щось розуміти. Але було вже запізно, бо краї сцени раптом почали загортатися, підніматися вгору так, що добровільні помічники синьомордів, сам пузатий мер зі своєю рудою помічницею, а головне — корабель синьомордів і весь десант хижих блакитних жаб опинився у велетенському клумаку, краї якого зав'язалися акуратним вузликом. Було важко повірити в те, що складна металева конструкція може ось так легко згорнутись, як звичайний носовичок. — Погляньте, а

що це за дивовижа?!

— Певно, це якийсь жарт!

— Дідусь "Запорожець" летить по небу!

— Ой, дивіться, з цього крихітного автомобільчика по мотузці спускається якийсь відчайдушний акробат!

— Він чіпляється здоровенним гачком за вузол металевого клумака!

Я придивився і впізнав у шаленому акробаті, який, висячи над майданом, проробляв усі ті карколомні трюки, нашого хвалькуватого приятеля Жука. Він справді дуже спритно зачепив гаком вузол "клумака", у якому борсалися синьоморди та їхні земні агенти-прислужники, так само вправно здерся по канату нагору, заліз усередину старенького автомобільчика, хряснув іржавими дверцятами і... зник. А разом із Жуком зник і "Запорожець", і "клунок" із синьомордами.

Розділ 21

Я знайомлюся з біороботом Стахом і розумію, що не все класно

— Нічого собі гулянка! — почув я біля себе голос якогось дядечка, що тримав перед собою велику тарілку з тістечками й одне за одним кидав їх до рота. — Бував я на різних забавах, але такого драйву не було ніде!

Я зрозумів, що план бабусі здійснився на всі сто. Публіка сприйняла усі фантастичні події, які відбулися на центральній площі нашого міста, як супершоу з надсучасними спецефектами.

— Ну й костюмчики ви собі вибрали — уві сні таке побачиш, то злякаєшся! — продовжував вихваляти вечірку балакучий дядечко. — Я коли побачив, як приземляється ота летюча квасолина, то на якусь хвилину навіть злякався — таким реальним це все здавалося. Аж урешті до мене дійшло, що такого просто не може бути. Тільки я не зрозумів, навіщо було розбивати свинку-скарбничку? Хоча, мабуть, організатори встигли підмінити справжні гроші на фальшиві папірці... Щоб було іще прикольніше! Я собі взяв одного папірця на пам'ять.

Я відчув, як тисне маска синьоморда, та й увесь блакитний камуфляж уже час було скидати. Тож я простягнув веселому дядечкові руку, на якій ще й досі була надягнута рукавичка у вигляді пазуристої лапи з перетинками, й сказав:

— Вечірка справді убойна! Дякую, що завітали!

Чоловік усміхнувся, хотів іще щось сказати, та раптом його очі почали злипатися, він широко позіхнув і осів на землю.

— Це почав діяти сонний порошок, який шеф-кухар підсипав у тістечка, — почув я ввічливий голос. Озирнувся й побачив невисокого лисого як коліно чоловіка в уніформі. На комірці його білої куртки я роздивився крихітний жовтий значок-метелик. — Погляньте, вже майже вся публіка послула. Добре, що ночі тепер теплі.

Я обвів поглядом величезний майдан — справді, розкішно вбрані дами й кавалери полягали просто на бруківку й поринули в глибокий сон. Ті ж, кого снодійне ще не зморило, позіхали і ось-ось мали відключитися.

— Як класно, що все вже позаду! — сказав я лисому чоловікові і вже зібрався

скинути страшну маску з синьою жаб'ячою мордякою, але він зупинив мене:

— Та ні, шановний Климе Миколайовичу, нічого класного немає. І ще нічого не закінчилося!

— Заждіть, я звідкись знаю ваш голос! — до мене раптом дійшло, що саме так зі мною розмовляв... механічний помічник із бабусиною часольоту, замаскованого під старенький "Запорожець".

— Так, ви правильно здогадалися: ми зустрічалися під час переміщень у часопросторі. Я, за дорученням пані Соломії, мав інструктувати вас та ваших товаришів.

— Але ж я завжди вважав тебе... тобто вас... просто механічним пристроєм...

Хай йому біс! Я не знав, як звертатися до цього суб'єкта. Він явно не був людиною, але й приладом, що монотонно видає інформацію, його теж не можна було вважати.

— Я з радістю розвіяв би ваші сумніви, але це не в моїй компетенції. Скажу лише, що виникли деякі непередбачувані обставини. Тепер мій потужний штучний інтелект та вся інформація, якою наділила мене пані Соломія, вміщений у цю людиноподібну оболонку. Отже, я — біоробот. Щоб вам було зручніше, можете називати мене Стахом. А тепер нам час повертатися до секретного штабу. Всі члени ТТБ уже там. Бракує лише вас та ще однієї особи. Чому? Власне про це йтиметься на засіданні штабу.

Розділ 22

У ТТБ з'явився зрадник?

Уже знайомим шляхом ми спустилися до підземної торгівельної галереї й увійшли до салону, де продавалася надсучасна електроніка. Тепер мене вже не дивувало, що велика скляна вітрина салону на час засідання ТТБ перетворилася на мапу. Тільки зараз це була не мапа зоряного неба, а детальна карта Землі. Точніше, однієї її частини — пустельного узбережжя Червоного моря, де мені зовсім недавно довелося побувати.

— Климе, підходь ближче і сідай, — поклікала мене бабуся. — Ми саме радимося, і твоя інформація буде для нас важливою. Адже ти спілкувався з Жуком ще сьогодні вранці й, можливо, помітив якісь зміни в його поведінці.

— А що трапилося? Я думав, що операція із захоплення синьомордів та їхніх агентів відбулася успішно. Ми їх усіх надурили, як ти й запланувала. А потім Жук зробив отой карколомний фокус — спустився з часольоту, упіймав на гачок клунок із синьомордами і зник у невідомому напрямку на очах здивованої публіки.

— Та ні, дещо пішло зовсім не за планом, — тихо промовила бабуся й оглянула всіх присутніх, які вже встигли познімати костюми синьомордів, набули свого звичного людського вигляду й розташувалися на пластикових складаних кріслах у проходах між вітринами.

До мапи нечутно підійшов лисий біоробот Стах, підняв руку, як зразковий учень першого класу, і бабуся зрозуміла, що він просить слова.

— Я не знімаю відповідальності з себе. Член ТТБ на прізвисько Жук увів мене в оману, приклавши до пускового пристрою часольоту точну силіконову копію відбитку долоні іншого члена ТТБ — Кліма Миколайовича Джури на прізвисько Музикант, на

яку був запрограмований даний літальний апарат під кодовою назвою "Запорожець".

— Стаху, у нас мало часу, говори по суті, — різко обірвала біоробота бабуса Соля. — Що було далі?

— Вищеназваний Жук налаштував навігатор часольоту на центральний майдан, потім спустився по канату до невпізаного мною об'єкту у формі великого клумака і, підчепивши його спеціальним гачком, повернувся до салону автомобіля. Після цього Жук, якого я ідентифікував як Кліма-Музиканта, визначив подальший маршрут. Але під час спуску-підйому по канату з його руки зісковзнула силіконова плівка з відбитком долоні Музиканта. Тож я викрив підміну, встиг катапультиватися, трансформувавшись у біоробота. Так мене запрограмувала пані Соломія. На жаль, я не встиг заблокувати пульт управління, і часоліт відбув у наперед визначеному напрямку.

— Інакше кажучи, серед членів ТТБ був зрадник, — різко підсумувала довгу і плутану промову Стаха бабуса Соля. — До того ж він виявився найздібнішим брехуном. Адже, у мене не було навіть тіні сумніву щодо його відданості нашій організації.

Розділ 23

Мене виручають власні вуха

— Заждіть! Здається, я знаю, куди полетів Жук і навіщо він захопив із собою клунок із синьомордами! Сьогодні вранці, коли я літав на часольоті до Червоного моря, щоб забрати звідти Жука і Зайця, ми випадково провалилися у підземний палац. Там стояли фігури давньоєгипетських богів, а ще прозорі капсули із застиглими істотами, схожими на людей-велетнів. І це були зовсім не мумії — вони мали такий вигляд, наче щойно заснули. Заждіть... там було щось іще... дуже важливе...

Я напружив пам'ять і подумки перенісся до загадкового підземелля.

— Знак синьомордів! Так-так, в останню мить, коли ми звідти відлітали, я побачив його на гладенькій стіні усипальниці!

— Про яку усипальницю ти говориш? І що за знак на стіні? А головне: чому ти одразу ж не розповів мені про це? — з підозрою запитала пані Соломія, яка, здається, зовсім забула про те, що перед нею стоїть рідний онук, якому ще сьогодні вранці вона пекла пиріжки й варила борщ.

— Я просто забув! Спершу ота блакитна потвора ляпнулася просто на нашу клумбу. Потім, коли я спостерігав за виступом Зайця і Жука, мене мало не захопили агенти синьомордів. А коли ми прибули в село, виявилося, що синьомордівський десант збирається захопити Землю вже цієї ночі...

— А може, у них із Жуком змова? — запитала струнка чорнява жінка в окулярах, у якій я впізнав телеведучу популярної програми "Побрехенька", і мало не наскрізь пропекла мене поглядом.

— Та ви що! — виступив наперед Заєць. — Хіба ви не знаєте, що саме завдяки Музикантові сьогодні ввечері ми заманили в пастку не лише агентів синьомордів, а й самих хижих блакитних жаб разом з їхнім космічним кораблем?! Ви чули, як він імітував синьомордівську мову, що в усіх аж вуха позакладало!

— А у мене саме це і викликає найбільшу підозру! — не хотіла відмовитися від своїх

звинувачень жінка. — Надто добре він ту мову знає!

— Годі! Так ми почнемо підозрювати одне одного й сперечатися, аж поки синьоморди захоплять Землю, і всі ми перетворимося на їхніх рабів.

Президент ТТБ доторкнулася рукою до скляної стіни, і зображення морського берега почало наближатися. Ось уже я побачив піщаний грот, у якому ховав свого "Запорожця", коли ходив дивитися на змагання з фрідайвінгу. А потім саме тут наш часоліт провалився в загадкову підземну усипальницю. Тепер на цьому місці з'явля глибока вирва, над якою височів якийсь дивний предмет... Зображення стало чіткішим, об'ємнішим, і ми впізнали "чарівний клумачок" — зав'язану у вузол металеву конструкцію, яка ще недавно була величезною сценою, на якій відбувалися найголовніші події нинішньої ночі.

— Погляньте! — вигукнула підозрілива телеведуча. — Синьоморди прорізали отвір у металевій пастці, в яку ми їх заманили. А он і зручний трап від їхнього космічного апарату, який вони використали, щоб спуститися в підземелля... І після цього ви стверджуєте, що вони не здогадувалися, куди прямують?! Що все це випадковість, і про підземну гробницю вони не знали?!

— Схаменіться і не перетворюйте наші збори на сенсаційне телешоу, — спокійно промовила бабуся, намагаючись вгамувати знервовану жінку. — Хочу нагадати, що зараз ви не в ефірі. А щодо Музиканта, то я йому вірю. І не тому, що він мій рідний онук. Він справді нічого не знав про підступні плани Жука і зовсім не збирався приховувати від нас важливу інформацію. А щоб у цьому переконатися, варто просто поглянути на нього!

І пані Соломія — видатна вчена-винахідниця, президент ТТБ, а водночас моя бабуся, яка знала мене як облупленого, навела знервованій жінці неспростовний аргумент на мою користь:

— Бачите, зараз він розгублений і засмучений, але він точно каже правду. Річ у тім, що у Кліма Джури є одна особливість, про яку не може знати навіть ведуча такої чудової передачі, як ваша. Розумієте, я маю свої секретні способи, за допомогою яких завжди можу перевірити хлопця. Коли мій онук намагається щось приховати або збрехати, в нього червоніють вуха.

Усі члени ТТБ, як за командою, повернули голови в мій бік, пильно поглянули на мої дещо відстовбурчені вуха, і тут-таки переконалися, що я кажу чистісіньку правду — вуха були абсолютно нормального кольору.

Розділ 24

Що ми знаємо про давньоєгипетських богів?

— Нічого не вдієш, — зітхнула бабуся, — вороги захопили наш часоліт, тож доведеться діяти на відстані, так би мовити, брати віртуальну участь в операції "Антижаб-2", яка ще далеко не закінчилася. На щастя, завдяки супутниковому зв'язку я зможу спостерігати в режимі онлайн за всім, що відбуватиметься в підземеллі, й давати необхідні вказівки.

— Пані Соломіє, то, може, ми також долучимося до операції? Он тут скільки

підключених компів, а гуртом, як то кажуть, і батька добре бити, не кажучи вже про якогось там зарозумілого запродавця Жука! — запропонував бабусі поважний добродій із професорською борідкою, яку він час від часу посмикував.

Як виявилось, я вгадав — цей дідусь справді був професором, бо саме так до нього звернулася бабуся Соля:

— Пане професоре, ваша допомога буде неоціненною, адже ви фахівець зі стародавніх єгипетських культів. І археологічні розкопки ви проводили саме в цій частині пустелі.

— А я вам зараз покажу місце, де ми знайшли унікальні підземні тунелі. До речі, вони вели саме до цієї частини узбережжя Червоного моря, — професор підійшов до прозорої мапи, зробив кілька ледь помітних рухів, і на карті з'явилася піраміда з дивною усіченою верхівкою, до якої вів глибокий рівчак. — Там і зараз працюють двоє наших найкращих археологів.

Ми з бабусяю крадькома презирнулися, бо впізнали місце, де вже кілька років працювали мої батьки.

— Наша експедиція майже розчистила стародавній хід до таємного поховання фараона. Я висунув гіпотезу, що саме там заховані найбільші скарби часів Раннього Царства. Це майже три тисячі років до нашої ери! Ви уявляєте?! — сивобородий дідусь так захопився розповіддю про старожитності, що цілком забув про причину наших термінових зборів. — Ось зараз я швиденько розповім вам про найвідоміших богів Давнього Єгипту.

Ентузіазм старенького професора і непереборне бажання познайомити всіх і кожного зі складною ієрархією єгипетських богів долали будь-які перепони. Навіть моя бабуся відступила під його натиском.

— Так ото ж, мої дорогесенькі, слухайте уважно і запам'ятовуйте! Хто хоче, може відразу занотовувати... Я диктуватиму за абеткою. Анубіс — головний бог царства мертвих, покровитель бальзамування і некрополів!

Дідусь зробив красномовну паузу, потім натиснув якусь клавішу на пульті, й на екрані з'явилася моторошна постать з вовчою головою.

— Ну й страшидло! — мимоволі вигукнув мій вразливий друг Заєць. — А може, це якась помилка? Невже єгиптяни вклонялися ось таким потворам-мутантам?!

— Юначе, прошу не перебивати! Що ви розумієте в стародавніх уявленнях про красу? Краще погляньте на Апіса — божество родючості з головою бика!

Професор, як міг, спробував зобразити грізного рогатого бика — наставив уявні роги й почав стукати ногою, взутою в масивний черевик фірми "Мартене", об підлогу.

— А це — Бастет, богиня любові та веселощів, вона з головою кицьки!

Поважний археолог грайливо підморгнув, склав губи сердечком і послав слухачам повітряний поцілунок. Дехто із присутніх членів ТТБ, попри всю драматичність ситуації, не витримав і почав підсміюватися — надто вже кумедний вигляд мав підтоптаний бородатий професор у ролі грайливої богині кохання. Та славетний археолог не зважав на реакцію публіки і вів своєї:

— Бес — покровитель сім'ї і материнства, охоронець від злих сил!

Знавець старожитнього Єгипту склав руки на грудях і почав колисати уявне немовля.

Тут президентів ТТБ остаточно увірвався терпець, і вона ввічливо, але твердо зауважила:

— Вельмишановний пане професоре! Нашому світові загрожує смертельна загроза, а Ви нам читаете лекцію про давніх єгипетських богів...

— Ну як ви не розумієте — все в цьому світі нерозривно пов'язане! І таємниці давньоєгипетських богів, цілком можливо, допоможуть нам здолати синьомордів! Невже ви думаєте, що ця ворожа цивілізація вперше прибула на Землю?! Тож не перешкоджайте, я закінчу бодай коротенький перелік давньоєгипетського пантеону. Тот — бог мудрості й знань, він із пташиною головою ібіса! Сахмет — богиня війни і палючого сонця, вона з головою левиці!

І раптом на величезному екрані-вітрині з'явилася знайома синя мордяка з вибалушеними червоними очима й довжелезним висолопленим язиком, до якого прилипла муха. Я мимоволі зойкнув, а сивобородий професор спокійно пояснив:

— А це — зображення одного з найзагадковіших богів — володаря мороку й смерті, ім'я якому Квакожер! Серед давніх богів Квакожер вирізняється жахливою ненажерливістю й жадобою, він пожирав усіх, кого зустрічав на своєму шляху, і ніхто не міг врятуватися від нього!

— Професоре, я, звісно, не сумніваюся у вашій глибокій обізнаності, — зауважила бабуся, — але скажіть, як же тоді давні єгиптяни могли протистояти цьому непереможному монстрові?!

— Вважалося, що, жодна жива істота в світі, окрім легендарного Сонячного Сфінкса, не могла впоратися з Квакожером. Однак це лише міф... А тепер я хочу розповісти про...

— Годі! Годі! Ми вже почули все, що треба, — врешті урвала бурхливий потік професорової красномовності бабуся Соля. — Ми занотуємо ці важливі відомості трохи згодом, коли врятуємо Землю. А зараз — до роботи!

Усі члени ТТБ по-діловому розташувалися за комп'ютерами і виявляли повну готовність розпочати електронну атаку проти непроханих космічних гостей.

Розділ 25

Ми вирушаємо у віртуальну експедицію

Усе, що відбувалося тієї шаленої ночі, я згодом згадував, як фантастичний багатосерійний сон. Мені часом сняться такі дивовижні сни. Наприклад, першої ночі я уві сні потрапляю на іншу планету, знайомлюся з місцевими мешканцями — кмітливими летючими мурашками. Ми разом мандруємо їхніми височенними будинками-термітниками, змагаємося з хитрючими співочими тарганами, які будь-що хочуть захопити мурашині оселі. І ось у найцікавішому місці мене будить пронизливий сигнал мобілки — це невблаганний будильник дурним голосом горлає: "Кукуріку!!!". Мені стає страшенно прикро, я не знаю, чим закінчиться ця пригода, але вже

наступної ночі я бачу другу серію, потім третю, четверту — і так аж до закінчення мого нічного трилеру!

— Приготуйтеся! — почув я владний голос президента ТТБ пані Соломії, яка стояла біля карти-вітрини, на якій чітко було видно безкраю піщану пустелю і піраміду з усіченою верхівкою. — Зараз я вийду на зв'язок із нашими помічниками. Тепер лише від них залежить успіх операції "Антижаб-2"!

Завдяки кільком камерам, розставленим у різних частинах піраміди, я міг добре роздивитися своїх батьків. Вони саме натрапили на якийсь старовинний предмет — невеличку фігурку кицьки з людською головою, і ретельно обмітали її спеціальними щіточками.

З усього було видно, що екстрений виклик заскочив їх зненацька, адже на зв'язок вони звикли виходити в чітко визначений час.

— Я не маю часу обговорювати всі деталі нинішньої операції, — бабуся навіть не привіталася з моїми розгубленими татом і мамою. — Важливо лише одне: зараз від вашого досвіду й сміливості залежить надзвичайно багато. Нам стало відомо про підземний хід, що веде від вашої піраміди прямісінько до таємного поховання фараонів, де тепер перебуває десант синьомордів разом зі своїми агентами та колишнім членом ТТБ Жуком.

— Як це сталося?! — зойкнула мама. — Вони захопили Жука в полон?

— Та ні, все навпаки — Жук сам доправив їх туди, підступом заволодівши моїм часольтотом. Мені боляче це говорити, але Жук — зрадник...

Бабуся коротко переказала мою розповідь про підземелля, де стояли капсули з людьми-велетнями, які, скоріш за все, перебували в анабіозі — спали вже не знати скільки років чи тисячоліть. А коли батьки почули про велику скульптуру сфінкса, яку я помітив посеред підземної зали, то не могли втриматися від здивованих вигуків:

— Це просто неможливо, — промовив тато.

— Дослідники давньоєгипетської історії натрапляли на поодинокі згадки про Сонячного Сфінкса, але все це вважали звичайними вигадками... — підтримала його мама.

— Ну що ж, виходить, вам випала нагода перевірити, вигадка це чи правда, — промовила бабуся. — Але прошу пам'ятати, що зараз ваше головне завдання — знешкодити синьомордів та їхніх помічників. А те, що їм допомагає Жук, ще більше ускладнює ситуацію. Адже він знає багато секретів ТТБ і може передбачити наші дії.

— Усе зрозуміло. Треба діяти негайно, — сказав тато, а мама швидко зібрала в наплічник необхідні речі: потужні галогенові ліхтарики, стінолази-присоски, лазерний діркокрот і такий же, як у мене, ПУПС — Похідний Універсальний Просторовий Сканер.

За кілька хвилин мої батьки вже були готові вирушити в небезпечну подорож до таємної усипальниці. Вони надягли на голови потужні ліхтарики на широких гумках, щоб освітлювати вузький підземний коридор. А завдяки відеокамерам, вмонтованим в оправы захисних окулярів, якими тато й мама захищали очі, ми могли стати якщо не

учасниками, то свідками цієї небезпечної експедиції.

Розділ 26

Сонячний Сфінкс існує!

Тато йшов попереду, мама за ним, коридор був вузький — у ньому, схилившись, ледве могла пройти одна-єдина людина. А я, затамувавши подих, стежив за тим, як вони впритул наблизилися до глухої стіни, і тато приклав ПУПС до піщаної поверхні.

— Перегородка, що відділяє нас від підземної зали, зовсім тонка, — пошепки доповів тато.

— Треба використати наш діркокрут, — мама швидко витягла з наплічника невеличкий прилад, схожий на звичайну іграшкову дзиґу.

Працювала ця чергова бабусина цяцька за тим самим принципом, що й справжня дзиґа. Варто було кілька разів натиснути на металевий стрижень, що запускав схований усередині механізм, як "дзиґа" починала обертатися з шаленою швидкістю, викручуючи в стіні дірку. Однією з головних переваг цього хитрого механізму було те, що працював він зовсім беззвучно. Тож коли піщана стіна, що розділяла підземний коридор і величезну залу, розсипалася, цього не помітили ні синьоморди, ні їхні агенти, ні Жук.

— Ми погасимо ліхтарики і спробуємо підійти ближче, — прошепотів тато.

Батьки по черзі переступили через купу піску, що утворилася на місці перегородки, і почали обережно просуватися до центру зали. Туди, де жовтим світлом сяяла загадкова фігура Сфінкса.

— Ви це бачили?! — вигукнув професор, підскачівши зі свого пластикового крісла. — Я не вірю власним очам! Отже, Сонячний Сфінкс існує!!! Тоді це може цілком змінити наше уявлення про Давньоєгипетську цивілізацію і причини її загибелі. Адже, за переказами, саме Сонячний Сфінкс...

— Професоре, якщо ви не заспокоїтеся і ми не почуємо якусь важливу інформацію, то, можливо, за якихось три тисячі років ваш майбутній колега буде досліджувати причини загибелі НАШОЇ цивілізації... — бабуся так суворо глянула на балакучого професора, що слова просто застрягли у нього в горлі. Поважний учений щосили смикнув свою борідку й ображено затих.

А я сидів у зручному кріслі в розкішному торгівельному центрі й не знав, що робити. Решта членів ТТБ, які так само, як і я, опинилися цієї ночі у секретному штабі Таємного Товариства Боягузів, тимчасово перейменованого на Таємне Товариство Брехунів, напружено стежили за величезним екраном, на який перетворилася вітрина дорогого салону сучасної електроніки.

Мені раптом здалося, що ми сидимо в кінотеатрі й дивимося якийсь фантастичний фільм у форматі 3D. Наприклад, нову серію "Аватару". Ось лише там чужопланетяни були беззахисні й добрі і жили у злагоді з природою, а земляни, навпаки, хотіли знищити їхній чудовий світ.

На жаль, усе, що відбувалося тепер, було не черговим кінотрилером. Моїм батькам, та й решті людства загрожувала цілком реальна смертельна небезпека. І я нічим не міг

допомогти мамі й татові.

— Увага! Здається, синьоморди дають якісь інструкції своїм агентам, — сказала бабуся, і я відчув, як мої руки нервово вчепилися в поруччя пластикового крісла.

Розділ 27

Стах помічає міжчасовий коридор

Надчутливі камери, вмонтовані в захисні окуляри тата й мами, могли максимально наблизити зображення й посилити звук. З усього було видно, що банькаті монстри анітрохи не довіряють своїм прислужникам. Вони тримали на прицілі й огрядного мера, і його руду подругу, і решту поважних гостей супербалу, які виявилися агентами чужопланетян і разом із ними потрапили у пастку-клумачок.

— Хочу висловити своє спостереження, — раптом озвався біоробот Стах, який упритул наблизився до екрану й пильно вдивлявся у якусь точку на екрані. — Зверніть увагу на цей малюнок, — Стах притулив палець до екрану, і ми побачили зображення синьоморда на гладенькій, відполірованій стіні підземної зали. Час від часу малюнок ставав прозорим, і за ним відкривалася безодня, в якій вирувала ядуча блакитна субстанція.

— Це відкривається міжчасовий коридор! — заклопотано проказала бабуся. — Треба діяти негайно!

Та в цю мить заговорив головний синьоморд — найпузатіший і наймордатіший з усіх блакитних жаб, що з'юрмилися навколо Сонячного Сфінкса. Страхітливі звуки синьомордівської мови за допомогою універсального перекладача миттєво трансформувалися у мову, зрозумілу землянам.

— Усі тут присутні земляни мають довести нам, вашим повелителям, свою відданість. Ви мусите впритул наблизитися до цієї фігури, — провищав синьоморд і показав перетинчастою лапою на Сонячного Сфінкса, — здертися їй на спину і вкласти в спеціальний отвір на шиї ось цей диск.

Хижий покруч простягнув наляканому мерові плаский предмет, який випромінював таке сліпуче сяйво, що всім присутнім довелося примружити очі. Одна половина диска була кислотно-блакитного кольору, а друга — ядучо-жовтого.

— Ні-ні-ні! — заверещав мер і з жахом відсахнувся від синьої лапи, яка тримала сяючий диск. — Ви обіцяли мені повну безпеку! Ви обіцяли мені повну владу над Європою! Я вимагаю...

— Ги-ги-ги! — склепіння підземної зали наповнилося скреготом, вищанням, свистом та гарчанням — то сміявся головний синьоморд та його поплічники.

Огрядний мер вхопився за серце, втягнув голову в плечі й спробував сховатися за спину рудоволосої жінки. Та вона не хотіла виходити наперед і почала щосили відштовхувати свого недавнього спільника. За інших обставин ця нерозлучна парочка мала б доволі кумедний вигляд, але зараз мені зовсім не хотілося сміятися.

Напевно, головний синьоморд також вирішив, що треба поспішати, тож перестав реготати і заверещав ще пронизливіше:

— Якщо ви негайно не виконаєте мого наказу, вас буде ліквідовано!

— Це зроблю я! — почувся знайомий голос Жука. Жук простягнув руку і взяв у синьоморда плаский двоколірний диск.

— Запам'ятай! — гаркнув головний синьоморд. — Ти маєш вкласти диск в отвір на шиї Сонячного Сфінкса БЛАКИТНОЮ половиною!!! — гарчання ротатої потвори заповнило всю велетенську залу й відбилосся від склепіння гучним відлунням. — БЛАКИТ-НО-Ю-У-У-У!!!

Жук ствердно хитнув головою і почав зі спритністю мавпи здиратися вгору по гладенькій поверхні статуї.

— На що розраховує Жук? — схвильовано запитав Заєць, який, як і я, все ще не міг до кінця повірити у зраду нашого колишнього товариша.

— Боюся, що ми про це вже ніколи не дізнаємося, — сумно зітхнула бабуся. — Мабуть, він сподівається, що коли виконає їхнє завдання, то його помилують, та ще й дадуть йому владу над рештою землян. На жаль, історія нічого не вчить зрадників, адже закінчують вони завжди однаково — ганьбою і забуттям.

— А я б не була такою певною щодо цього хлопця, — раптом озвалася ведуча "Побрехеньки". Мені здається, що він бреше! І хоча робить це досить вправно, так, що зміг обдурити синьомордів, але деякі ознаки підтверджують мою правоту. По-перше, кутики вуст у нього опущені донизу. По-друге, він час від часу примружує очі. І по-третє, його права рука мимоволі стискається в кулак.

Розділ 28

Мама з татом вдаються до спецефектів

Президент ТТБ, видатна винахідниця пані Соломія Джура, яка водночас доводилася мені рідною бабусею, пильно глянула на чорняву телеведучу і ввічливо, але твердо відказала:

— Усе це дуже цікаво, і, мабуть, у деяких випадках ці прикмети спрацьовують, але боюся, що цього разу ви помилилися. По-перше, Жук викрав часоліт. По-друге, він переніс синьомордів до підземного саркофагу, в якому впродовж тисячоліть зберігалися прадавні таємниці. По-третє, саме в цю мить він збирається виконати наказ ватажка блакитних жаб, що може призвести до загибелі людства. А тепер пробачте, я маю зайнятися важливішими справами.

Бабуся відвернулася від ображеної зірки телефіру і звернулася до мене:

— Климе, синьоморди про щось радяться. Ти маєш увійти з ними в телепатичний контакт, адже своїх таємниць вони не перекладатимуть на мову аборигенів, яких вони просто використовують, а тоді знищать, як і обіцяли. А нам будь-що треба випередити цих космічних хижаків.

— Я готовий! Але мені потрібно бачити очі головного синьоморда.

— Гаразд, — прошепотів тато, який весь час перебував з нами в контакті, — ми з мамою спробуємо підійти зовсім близько.

Я побачив, що картинка на екрані стає все чіткішою, і врешті, коли морда блакитного монстра зовсім наблизилася, зрозумів, що батьки перебувають у небезпечній близькості до блакитних жаб.

— Тату, мамо, стережіться!

— Синку, не гай часу, — стиха промовила мама, — головний синьоморд саме дивиться в наш бік.

Я зосередився і уявив нашу першу зустріч, коли блакитний монстр гнався за мною на екскаваторі, та я зміг перехитрувати його. Тоді я зумів прочитати думки ватажка синьомордів. І враз я здригнувся, бо відчув знайомий стан і зрозумів, що вийшов на телепатичний контакт із пузатим мухощом. У моїй голові, ніби вибухнула бомба, і я відчув, що синьоморд готується до найголовнішої у своєму житті події.

"Ми заволодіємо Всесвітом! Диск — це ключ, що приведе в дію Сонячного Сфінкса, і моя влада стане безмежною! Головне, щоб ключ увійшов у шию саме блакитною половиною! Тоді влада синьомордів буде нездоланною! Мені підкориться час і простір! І ця смачна планета буде лише крихтою на моєму обідньому столі!"

— Тату, щойно Жук вилізе на спину Сфінксові й вкладе диск в отвір на його шиї, синьоморди заволодіють потужною космічною енергією і стануть непереможними. Ти можеш щось зробити?

— Не хвилюйся, у мене є ідея! Доведеться використати деякі спецефекти з арсеналу твоєї бабусі.

Відчувалося, що тато хвилюється, але він намагався жартувати, щоб підбадьорити мене і всіх членів ТТБ, які напружено стежили за розвитком подій у підземній залі.

— Климчику, зараз ти побачиш наш коронний номер, який ми виконали лише раз у часи нашої буремної юності, — додала мама.

Тато й мама скинули з плечей рюкзаки і витягли звідти... два маленькі паперові літачки. Батьки одночасно підняли вгору руки — й так запустили свої крихітні літальні апарати, що вони спіраллю закрутилися в повітрі, підлетіли аж до склепіння підземної зали і, торкнувшись її, розпалися на тисячі ледь помітних клаптиків. Ті клаптики почали падати донизу, білих цяточок ставало все більше й більше, аж весь простір величезної зали заповнила біла заметіль.

Синьоморди вимахували лапами, розганяючи білу віхолу, яка невідь звідки взялася. Гладкий мер зі своєю рудою помічницею та решта синьомордівських агентів затуляли обличчя руками. А штучний сніг все падав і падав.

— Цієї заметілі має вистачити ще на кілька хвилин. Отже, сподіваюсь, ми встигнемо, — вдоволено зауважив тато. — А ще нам допоможуть стінолази.

— Ну що, згадаємо молодість? — весело запитала мама, і мої чудові батьки, блискавичними рухами натягнувши на руки й на ноги спеціальні насадки з гумовими присосками на кінцях, почали спритно здиратися по гладенькому тулубу Сонячного Сфінкса. Так, як кілька хвилин тому це зробив Жук.

Розділ 29

Мумії перетворюються на богів

Коли мої мама з татом за допомогою стінолазів видерлися на спину велетенської міфічної істоти, висіченої з дивовижного каменю, що випромінював світло, я зрозумів, як важливо, що їхні очі були прикриті захисними окулярами. Бо наш колишній товариш

Жук, який раніше за них опинився на спині Сонячного Сфінкса, ніяк не міг дістатися до шиї статуї. Він крутив головою, мружився, засліплений яскравим світлом, — але вперто, сантиметр за сантиметром, просувався вперед, міцно затиснувши в руці диск. Його відділяло від мети лише кілька кроків, коли тато закричав:

— Хлопче, схаменися!

Але Жук зробив останнє зусилля і вклав сяючий диск в отвір на шиї міфічної істоти. Та що це? На шиї Сонячного Сфінкса сяяла не блакитна, а жовта половина диска. Отже, Жук порушив наказ Головного синьоморда і перевернув ключ протилежним боком!

Тієї ж миті гігантська статуя — створіння з лев'ячим тулубом і лапами та з людською головою, — поворушилася, повільно стала на всі чотири лапи, і на її спині почали розгортатися великі прозорі крила.

Синьоморди, що стояли біля підніжжя Сонячного Сфінкса, зчинили жахливий лемент. Ватажок хижих блакитних жаб намагався давати вказівки Жукові, але той, міцно вхопився за опуклий диск, за допомогою якого щойно оживив велетенську статую, і почав повертати його то в один, то в інший бік, як кермо в автомобілі.

— Він мене слухається! — радісно вигукнув хлопець, озирнувшись на своїх батьків, що припали до спини сфінкса, і, усміхнувшись, додав: — Тримайтеся міцніше, зараз ми зробимо тренувальний обліт території!

— Що ти робиш? — гукнула до Жука моя мама, але той лише махнув рукою і спрямував крилатого велетня в бік синьомордів.

Банькаті потвори почали обстрілювати Сонячного Сфінкса з бластерів, але потужні лазерні промені не завдавали йому жодної шкоди. Навпаки: дивовижна істота з тілом лева й людською головою раптом почала тихенько муркотіти, потім ця котяча пісенька стала голоснішою, аж залунала голосно-голосно, заповнюючи всі найменші щілини старовинної гробниці.

— Погляньте, від цієї потужної звукової вібрації почали розколюватися й падати донизу прозорі капсули! — промовив вражений професор, що невідривно стежив за подіями в підземеллі на велетенському екрані.

Саме в цю мить пісня-муркотіння перейшла в інфразвук, що здер із таємничих постатей срібlistі шати!

— Ви бачите — вони оживають! — вигукнув професор, показуючи на істот, які ще хвилину тому непорушно височіли в прозорих капсулах. — А що це вони натягають собі на голови? — старенький учений був такий приголомшений, що втратив дар мови.

І справді було від чого заніміти — мумії надягай собі на голови чудернацькі маски, що зображували богів давнього Єгипту! Саме тих, про яких нам розповідав старий балакучий професор.

— Я не вірю своїм очам! — вигукнув учений. — Та це ж Тот, Сахмет, Анубіс, Бастет, Бес і Гор... Вони ожили! — дідусь щосили смикнув себе за бороду, ніби хотів переконатися, що все це не сон.

А я разом зі своїми побратимами з ТТБ, мов заморожений, дивився на те, як

дивовижні звіроголові істоти зіскочили з кам'яних п'єдесталів, на яких простояли, завмерши, кілька тисячоліть, і посунули до натовпу синьомордів. Анубіс — бог царства мертвих з вовчою головою — змахнув списом, Сахмет — богиня війни з головою левиці — грізно загарчала, Бастет — богиня любові з котячою головою — ошкірилася й засичала, а Гор — бог Неба і Сонця з головою сокола — пропікав синьомордів палаючими очима, з яких вилітали сліпучі блискавки. Решта богів-велетнів вишикувалися в один ряд і почали заганяти синьомордів у глухий кут.

Блакитні жаби відступали все далі й далі — в той куток зали, де на стіні синім полум'ям пульсувала безодня, відкриваючи часовий коридор. Що ближче до сліпучої безодні підходили синьоморди, то більшим ставав отвір у стіні.

Аж урешті якась невидима сила підхопила першого прибульця і затягла його у шалений вир. За ним у вирву в стіні почали один за одним провалюватися й інші любителі земних комах. Останнім у часовій прірві, смішно дригаючи перетинчастими лапами й з останніх сил чіпляючись пазурами за підлогу і стіни, зник пузатий ватажок синьомордівського бойового десанту.

Розділ 30

Давні єгипетські боги повертаються додому

— Земляни, ми виконали своє завдання, — прогрімів під склепінням велетенського підземного приміщення голос Гора. — Три тисячі років тому ми прибули на вашу планету, щоб захистити її від нашестя войовничої цивілізації квакожерів. Ці потвори нищать усе живе, що трапляється на їхньому шляху, залишаючи після себе випалену пустелю. Синьоморді космічні монстри підступом заволоділи пультом управління Сонячного Сфінкса, тож ми не могли повернутися до нашої галактики. Але ми вірили, що порятунок прийде, тому викопали цей велетенський підземний палац-бункер, щоб зберегти наші таємні знання, а самі розмістилися у спеціальних непроникних капсулах і занурилися в анабіоз... Ну що ж, тепер нам час повертатися додому.

— Заждіть! — вигукнув Жук і зробив крок назустріч Горові. — Невже ви не передасте свої знання людям?

— Людство ще не готове сприймати інформацію, яка може потрапити до рук істот, нічим не кращих від квакожерів.

Могутній бог повернув соколину голову в бік добровільних агентів синьомордів, які збилися жалюгідною купкою у найтемнішому куточку саркофагу й розгублено озиралися навсібіч. Певно, вони все ще не зрозуміли, що їхні господарі назавжди зникли в часовому вирі, й це врятувало їм життя.

Очі Гора засяяли жовтим полум'ям, і навколо мера та його поплічників утворилося вогненне коло. В якусь мить мені здалося, що зараз вогонь спопелить зрадників. Та коли сяйво згасло, ми побачили, що ці колишні VIP-персони живі й здорові, але було видно, що вони втратили весь свій гонор.

Я заморожено спостерігав за тим, як велетні з головами звірів на чолі з Гором попрямували до Сонячного Сфінкса. Гор зробив ледь помітний рух, і Сфінкс покійно ліг біля ніг свого повелителя. Один за одними прибульці з далеких світів сідали на спину

крилатого лева з людською головою, аж урешті Гор осідлав Сонячного Сфінкса і поклав руки на променистий диск, що, як виявилось, і був тим пультом управління, на який посланцям космосу довелося чекати цілих три тисячі років.

Дивовижна істота розкинула крила й почала здійматися все вище й вище, спершу перетворившись на золотаву зірку, яка зникла з очей, розчинившись у безмежній темряві.

Пузатий мер, який першим отямився після смертельного переляку, почав вимагати пояснень, та його швидко заспокоїв мій тато, розтлумачивши, що всі перемовини між синьомордами та їхніми прислужниками, про всяк випадок, записані на диктофон.

Мер ущух, пошепотівся про щось зі своїми поплічниками, і вони, вилізши по металевому трапу нагору, вишикувалися в колону й понуро побрели в бік розкішного готелю "Мушля", де на них чекав теплий душ, м'яка постіль, а вранці — смачний сніданок. Звісно, якщо за все те буде чим платити. Але з усього було видно, що колишні агенти синьомордів — люди небідні, тож хвилюватися за їхній добробут було не варто.

Урешті в підземній залі залишилися тільки мої батьки і Жук. Хлопець досі мружився і ніяково поглядав на моїх маму й тата, розуміючи, що йому доведеться відповідати за свою божевільну поведінку перед президентом ТТБ.

— Може, ти спершу поясниш, що все це означає? — голос бабусі, що долинав з маленького передавача, звучав грізно й вимогливо.

Жук винувано усміхнувся, стріпнув головою і відповів:

— Пані Соломіє, ви ж самі перейменували нашу організацію в Таємне Товариство Брехунів! От я й випробував свої сили у мистецтві оказамилювання...

Розділ 31

Операцію "Антижаб-2" завершено!

Сивобородий професор, який вражено мовчав, спостерігаючи за карколомними подіями в гігантській підземній усипальниці, раптом озвався й обурено закричав:

— Шановні, ви що, не розумієте?! Ми стоїмо на порозі епохального відкриття! Треба негайно споряджати міжнародну експедицію до цієї дивовижної підземної зали! Я можу її очолити! Ми маємо розповісти світові про цих істот-велетнів, які спочивали в капсулах! Адже щойно ми стали свідками того, як міжзоряні мандрівники, які в сиву давнину потрапили на Землю і втратили керування над своїм літальним апаратом — Сонячним Сфінксом, що його давні єгиптяни вважали священною істотою, відлетіли до далекої галактики!

— Пане професоре, заспокойтеся, — лагідно звернулася до схвильованого вченого бабуся Соля. — Ви ж чули: людство ще не готове сприйняти таку інформацію. Поки що всі речові докази щодо перебування на землі представників могутньої позаземної цивілізації залишаться на місці — там вони будуть у безпеці. Жук разом із Климовими батьками повернеться додому. На щастя, часоліт готовий до переміщення. Про всяк випадок я встановила в ньому аварійне управління. Єдина проблема — це замаскувати наш металевий "клуначок" і вхід до підземної зали. Але і з цим наші друзі впораються за допомогою діркокрута. Ви ж бачили, як він працює. Просто в пустелі з'явиться ще

один високий піщаний пагорб.

Бабуся втомлено усміхнулася, і я зрозумів, що президент ТТБ знову перетворюється на лагідну пенсіонерку, яка найбільше в світі любить вирощувати квіти, варити смачнуче абрикосове й полуничне варення і пекти пиріжки для свого коханого онука. Та перед тим, як остаточно поринути в домашні клопоти, пані Соломія пильно оглянула всіх присутніх і сказала:

— Операцію "Антижаб-2" прошу вважати успішно завершеною. Дякую всім, хто долучився до порятунку Землі. А тепер час додому. Секретний штаб ТТБ вранці знову має перетворитися на розкішний салон надсучасної електронної техніки. Перед відходом прошу акуратно поскладати крісла — про нашу присутність тут нинішньої ночі ніхто не має здогадатися!

Усі мовчки почали зносити пластикові крісла в куток і складати їх одне в одне. Ми так утомилися, що просто не мали сил розмовляти. Не втрималася лише чорнява телеведуча, яка, проходячи повз бабусю, подивилася на неї чорними, як терен, очима й гордо промовила:

— А все ж я мала рацію — оті три прикмети, за якими я виявила брехню Жука, ніколи мене не підводили!

Бабуся Соля ствердно хитнула головою, але нагадала зірковій ведучій телешоу "Побрехенька":

— А от на вуха мого онука Кліма ви все ж не звернули належної уваги!

Я дочекався, коли всі члени ТТБ розійшлися й залишилися тільки ми з бабусею, Заєць та біоробот Стах, до якого я вже встиг звикнути. Ми вчотирьох піднялися рухомими сходами на майдан. Небо на сході вже почало сіріти, й учасники грандіозного балу, який мав увійти до Книги рекордів Гіннеса, потроху починали прокидатися й роз'їжджатися по домівках.

Для більшості гостей грандіозної вечірки все, що відбулося напередодні, було веселою розвагою з дивовижним показом штучних вогнів, небаченим лазерним шоу за участю кумедних блакитних жаб із синіми мордами й співочою свинкою-скарбничкою, яка чомусь розлетілася на друзки, розкидаючи навсібіч зібрані гроші. Снодійне, яке агенти синьомордів підклали у смачні тістечка, стерло з пам'яті людей багато подробиць. Ось чому наступного дня вже майже ніхто не згадував про дивні події, свідками яких вони були.

Ми ж із бабусею Солею, Зайцем і Стахом попрямували до зупинки приміського автобуса й за годину вже спочивали у старенькій хатинці-мазанці, де у садку під грушею все ще спав, прикритий рядом, представник хижої цивілізації блакитних жаб, на якого попереду чекало серйозне випробування тяжкою фізичною працею на свіжому повітрі. Та, гадаю, що він, ласий до комах, охоче погодиться на такий чесний бартер.